

O POKLAD CIBOLY

J A M E S . A . C O R E Y

Expanze - kniha čtvrtá

TRIFID

James S. A. Corey
O poklad Ciboly

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Cibola Burn
Copyright © 2014 by Daniel Abraham and Ty Franck
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2015
Cover © Daniel Dociu, 2015
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015
ISBN 978-80-7387-867-2

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

O POKLAD CIBOLY

EXPANZE - KNIHA ČTVRTÁ

JAMES S. A. COREY

O POKLAD CIBOLY

EXPANZE - KNIHA ČTVRTÁ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

*Jayi Lakeovi a Elmoru Leonardovi.
Pánové, bylo nám potěšením.*

Prolog: Bobbie Draperová

Tisíc světů, myslela si Bobbie, když se za ní zavíraly dveře vagónu metra. A ne pouze tisíc světů. Tisíc *soustav*. Sluncí. Plynných obrů. Pásů asteroidů. Všechno, kam až lidstvo dokázalo dosáhnout, vynásobeno tisíci. Na obrazovce nad sedadly naproti ní běžely zprávy, ale reproduktory byly pokažené a hlas komentátora příliš zkreslovaly, takže nerozeznávala slova. Avšak obrazy za ním, na které kamera zaostřovala a vzápětí se od nich zase vzdalovala, jí k pochopení stačily. Sondy, jež prošly branami, poslaly nové informace. Tady viděla další obraz neznámého slunce a kruhy označující oběžné dráhy nových planet. Všechny pusté. Ať už kdysi v hlubinách času protomolekulu zkonstruovalo a vystřelilo k Zemi cokoli, teď už to neodpovídalo na volání. Stavitel mostů otevřel cestu, ale z bran se nevyrojili žádní velcí bohové.

Stejně je neuvěřitelné, uvažovala Bobbie, jak rychle lidstvo dokázalo přejít od otázky *Jaká to nepředstavitelná inteligence vytvořila tyto divy, nad nimiž zůstává rozum stát?* k úvaze *Hm, když tady tedy nejsou, můžu si vzít jejich věci?*

„Promiňte,“ ozval se zahleněný mužský hlas, „neměla byste náhodou nějaké drobné pro válečného veterána?“

Odtrhla zrak od obrazovky. Muž byl hubený, s našedlou pleť. Jeho tělo neslo známky dětství prožitého v nízké gravitaci: dlouhý trup, velká hlava. Olízl si rty a naklonil se dopředu.

„Tak vy jste veterán?“ zeptala se. „Kde jste sloužil?“

„Na Ganymedu,“ odvětil, pokývl a rádoby důstojně se odvrátil. „Byl jsem tam, když to všechno vypuklo. Když jsem se vrátil sem, vláda se na mě vykašlala. Prostě se pokouším našetřit na cestu na Cereru. Mám tam rodinu.“

Bobbie pocítila, jak se jí v hrudi vzdouvá hněv, ale snažila se udržet klidný hlas i výraz tváře. „Nevyhledal jste středisko pro pomoc veteránům? Možná by vám pomohli.“

„Potřebuju jenom něco k jídlu.“ Jeho hlas teď zazněl nevraživě. Bobbie se rozhlédla po vagónu. Touto dobou nebyvalo ve vozech mnoho cestujících. Sídliště pod Aurorae Sinus byla spojena vakuovým metrem.

Součástí ambiciózního marťanského terraformního projektu, který byl zahájen dávno před Bobbiiným narozením a bude pokračovat dlouho po její smrti. Právě teď ve voze nikdo neseděl. Zauvažovala, jak asi na toho žebráka působí. Byla velká, vysoká a mohutná, ale momentálně seděla a měla na sobě trochu volnější svetr. Mohl dojít k mylnému názoru, že je tlustá. Což ovšem nebyla.

„U které společnosti jste sloužil?“ zeptala se. Zamrkal. Chápala, co očekával: že z něj bude trochu vystrašená, a znervózňovalo ho, že žádně známky strachu nejevila.

„Společnosti?“

„U které jste sloužil?“

Znovu si olízl rty. „Nerad bych...“

„Zvláštní věc,“ pravila. „Přisahala bych, že znám prakticky každého, kdo byl na Ganymedu, když se začalo bojovat. Víte, když člověk něčím takovým projde, pamatuje si. Protože vidí umírat spoustu přátel. Jakou jste měl hodnost? Já byla zbrojní seržant.“

Mužův našedlý obličej zbledl a uzavřel se, ústa se sevřela. Zastrčil ruce hlouběji do kapes a cosi zamumlal.

„A teď?“ pokračovala Bobbie. „Pracuju třicet hodin týdně v centru pro veterány. A vím zatraceně jistě, že poctivý veterán jako vy by u nás určitě dostal šanci.“

Obrátil se, ale její ruka ho uchopila za loket dřív, než mohl ucuknout. Tvář se mu zkřivila strachem a bolestí. Přitáhla si ho blíž. Promluvila na něj s pečlivou výslovností, každé slovo zaznělo zřetelně a ostře.

„Vymysli si. Jinou. Historku.“

„Ano, madam,“ hlesl žebrák. „Vymyslím. To udělám.“

Vůz sebou škulbl při brždění v první stanici Breach Candy. Pustila ho a zvedla se. Žebrák vykulil oči. Bobbiini dávní předkové pocházeli ze souostroví Samoa a její vzhled občas na nepřipravené lidi takhle působil. Někdy jí to trochu vadilo. Teď ne.

Její bratr žil v pěkném středostavovském doupěti v Breach Candy, nedaleko od nižší univerzity. Když se vrátila na Mars, nějakou dobu bydlela u něj, a ještě teď pracovala na posbírání kousků svého života. Ten proces trval déle, než očekávala, a jedním z jeho důsledků byl pocit, že bratrovi něco dluží. Součástí toho dluhu byly i rodinné večere.

Chodby Breach Candy byly vyliďněné. Reklamy na stěnách se rozsvěcely, až když se přiblížila, program na rozpoznání obličejů ji sledoval a nabízel jí produkty a služby, o něž by podle něj mohla mít zájem. Seznamky, členství v posilovnách, shwarma přes ulici, nový film Mbeki

Soona, psychologické poradenství. Bobbie se snažila nebrat to osobně. Stejně si však přála, aby tudy chodilo víc lidí, víc tváří, aby byla směs nabídek pestřejší. Aby si mohla říct, že tyhle reklamy jsou určeny někomu, kdo jde vedle ní. Ne právě jí.

V Breach Candy ale nebylo tak plno jako dřív. Ubývalo lidí ve stanicích metra a v chodbách, méně lidí se hlásilo na programy pro veterány. Dolehla se, že počet přihlášek na vyšší univerzitu poklesl o šest procent.

Lidstvo dosud nezaložilo na nových světech jedinou životaschopnou kolonii, ale údaje ze sond stačily. Teď měli lidé nové pohraničí a města na Marsu už tu konkurenci pociťovala.

Jakmile vstoupila do dveří, ucítla ve vzduchu hutnou vůni gumba, které vařila její švagrová, a hned se jí začaly sbíhat sliny. Slyšela zvýšené hlasy bratra a synovce. Sevřely se jí útroby, jenže tady šlo o její rodinu. Milovala je. Byla jim zavázána. Přestože ji momentálně lákala představa shwarmy přes ulici...

„– to jsem neřekl,“ prohlásil její synovec. Navštěvoval teď vyšší univerzitu, ale když v rodině vypukla hádka, pořád v jeho hlase slyšela šestiletého kluka.

Nato její bratr vybuchl. Bobbie rozeznávala různé bubnování špiček prstů o stůl, jímž doprovázel své argumenty. Bubnování jako řečnický prostředek. Jejich otec dělával to samé.

„Mars není žádný nepovinný předmět.“ Bum. „Není druhořadý.“ Bum. „Ty brány a kdovíco za nimi tam na druhé straně, to není náš domov. Terraformační snahy –“

„Já přece proti terraformaci nic nenamítám,“ říkal právě synovec, když vešla do místnosti. Švagrová ji z kuchyně beze slova pozdravila pokývnutím, Bobbie jí ho oplátila. Z jídelny bylo vidět do obýváku, kde ztlumené televizní vysílání předvádělo pohledy z dálky na neznámé planety, mezi nimiž vážně hovořil černý krasavec v brýlích s drátěnými obroučkami. „Já jen říkám, že budeme mít spoustu nových informací. Informace. Nic víc jsem neřekl.“

Oba se hrbili nad stolem, jako by mezi nimi ležela neviditelná šachovnice. Hra vyžadující soustředění a intelekt, hra, jež je natolik zaujala, až už nevnímali svět kolem sebe. Svým způsobem tomu tak opravdu bylo. Posadila se na své místo, aniž by si někdo z nich všiml jejího příchodu.

„Mars,“ pravil její bratr, „je planeta prostudovaná nejvíc ze všech. Ne-sejde na tom, kolik nových informací získáš, pokud se netýkají Marsu. Netýkají se Marsu! To je, jako bys tvrdil, že když se podíváš na fotky tisíce jiných stolů, dozvíš se víc o tom, u kterého právě sedíš.“

„Vědění je dobré,“ řekl synovec. „To tys mi to pořád opakoval. Nevím, proč tě to teď tak vytáčí.“

„Jak se máš ty, Bobbie?“ ozvala se hlasitě švagrová, která právě nesla na stůl mísu. Rýže a papírky jako příloha ke gumbu a připomínka pro ostatní, že mají hosta. Oba muži se při tom vyrušení zamračili.

„Dobře,“ odpověděla Bobbie. „Smlouva s loděnicemi prošla úspěšně. Pomůže nám to získat pracovní místa pro hodně veteránů.“

„Protože se stavějí výzkumné a transportní lodi,“ dodal synovec.

„Davide.“

„Promiň, mami. Ale je to tak,“ trval na svém David. Bobbie si nabrala rýži. „Zdokonalují všechny lodi, které jdou snadno vylepšit, a taky stavějí další, aby se lidé mohli vydat ke všem těm novým planetárním soustavám.“

Bobbiin bratr vzal mísu s rýží a servírovací lžící a tiše se uchechtl, aby dal najevo, že synovy názory nebere vážně. „První skutečný průzkumný tým se právě blíží k první z těch planet –“

„Vždyť na Nové Zemi už žijí lidé, tati! Skupina uprchlíků z Ganymeda –“ Zarazil se, střílel po Bobbie provinilým pohledem. O Ganymedu se u nich u večeře nemluvalo.

„Průzkumný tým ještě nepřistál,“ pravil bratr. „Potrvá roky, než budou tam venku vybudovány opravdové kolonie.“

„A tady to bude trvat celé generace, než se někdo projde po povrchu! Vždyť nemáme ani podělanou magnetosféru!“

„Pozor na jazyk, Davide!“

Švagrová se vrátila. Gumbo bylo černé a vonělo, na povrchu se leskla vrstvička tuku. Bobbie se znovu začaly sbíhat sliny. Švagrová odložila mísu na trojnožku a podala jí servírovací lžící.

„A co tvůj nový byt?“ zeptala se.

„Pěkný,“ zamumlala Bobbie. „Levný.“

„Přál bych si, abys nebydlela v Innis Shallow,“ řekl bratr. „Je to přílišerná čtvrť.“

„Na tetu Bobbie si nikdo netroufne,“ prohlásil synovec. „Utrhla by mu hlavu.“

Bobbie se zazubila. „Nee, stačí se na ně ošklivě kouknout, a hned –“

V obýváku zazářilo červené světlo. Zpravodajství se změnilo. Nahore i dole se ukázaly jasně červené titulky, na obrazovce se objevila Pozemšťanka s buclatými tvářemi a vážně se zahleděla do kamery. Za ní vzplnul oheň, následoval obraz staré kolonizační lodi. Na bílém pozadí plamenů stálo černými písmeny: **Tragédie na Nové Zemi.**

„Co se stalo?“ vyhrkla Bobbie. „Co se to tam stalo?“

Kapitola první: Basia

Basia Merton býval kdysi mírný člověk. Nepatřil k těm týpkům, kteří vyrábějí bomby ze starých plechovek od maziva a důlních výbušnin.

Vyvalil z dílničky za domem další barel a kutáel ho k jednomu z elektrických vozíků Prvního přistání. Krátká řada domků se táhla na sever a na jih, pak končila, a dál už byla jen temná pláň, jež sahala až k obzoru. Baterka, která mu visela na opasku, při chůzi nadsakovala a vrhala podivné pohyblivé stíny na prachem pokrytou půdu. Ze tmy mimo světelný kruh na něj houkala malá mimozemská zvířátka.

Na Ilusu – neříkal té planetě Nová Země – byly noci velmi temné. Planeta měla třináct drobných měsíčků s nízkým albedem rozmístěných důsledně na téže oběžné dráze, takže všichni předpokládali, že jde o mimozemské artefakty. Ať pocházely odkudkoli, podobaly se víc polapeným asteroidům než skutečným měsícům – alespoň pro někoho, kdo vyrostl na jednom ze satelitů Jupitera o rozměrech běžné planety. A vůbec se nesnažily polapit a odrazit světlo Ilusova slunce, jakmile jednou zapadlo. Místní noční přírodu představovali hlavně drobní ptáci a ještěřky. Přesněji to, na co noví lidští obyvatelé Ilusu mysleli jako na ptáky a ještěřky. Se svými pozemskými jmenovci měli společné jen ty nejpovrchnější rysy, a především uhlíkový základ.

Basia při nakládání barelu na vozík námahou zasupěl, vzápětí mu odpovědělo podobné zafunění o pár metrů dál. Ještěří imitátor, kterého zvědavost přilákala až na kraj světelného kruhu. Očka se mu třpytila. Zafuněl znovu, široká, kožnatá žabí hlava se mu houpala a vzdušný vak pod krkem se při vydávání zvuku nafukoval a splaskával. Tvor chvilku vyčkal, civěl na muže, a když se nedočkal reakce, odkradl se do tmy.

Basia vytáhl z kufríku na náradí elastické popruhy a pustil se do připevňování barelů na vůz. Výbušniny by neměly explodovat při obyčejném pádu na zem. Tak to aspoň říkal Coop. Basia neměl chuť to zkoušet.

„Bazi,“ ozvala se Lucia. Zčervenal rozpaky jako kluk přistižený při krádeži cukroví. Lucia věděla, co dělá. Nikdy jí nedokázal zalhat. Jen doufal, že zůstane uvnitř, zatímco on bude pracovat. Samotná její přítomnost

v něm probouzela pochybnosti, jestli dělá správnou věc. Kdyby to bylo v pořádku, proč by se tolik styděl, že ho přitom Lucia vidí?

„Bazi,“ opakovala. Žádné naléhání. Hlas měla smutný, ne hněvivý.

„Lucy.“ Otočil se k ní. Stála na kraji jeho světelného kruhu, bílý župan si v nočním chladu přitáhla k hubenému tělu. Její tvář viděl jen jako temnou skvrnu.

„Felcia pláče,“ řekla. Ani teď to nevyslovila jako obvinění. „Bojí se o tebe. Promluv si se svou dcerou.“

Basia se odvrátila a přitáhl popruh přes barely pevněji, aby před ní skryl obličej. „Nemůžu. Přicházejí,“ odvětil.

„Kdo? Kdo přichází?“

„Víš, co myslím. Vezmou nám všechno, co jsme tady udělali, když se jim nepostavíme. Potřebujeme čas. Takhle ten čas získáme. Bez přistávací plochy budou muset použít malé raketoplány. Proto jim přistávací plochu zničíme. Aby si ji museli vybudovat znovu. Nikdo nepřijde k úrazu.“

„Když to dopadne špatně,“ řekla, „můžeme odejít.“

„Ne!“ Basiu samotného zaskočila prudkost vlastního tónu. Otočil se, udělal pár kroků a uviděl její tvář ve světle. Plakala. „Už žádné odcházení. Opustili jsme Ganymeda. Nechali jsme tam Katou a utekli, moje rodina žila rok na lodi, a nikdo nám nechtěl dovolit přistát. Už nebudeme utíkat. Oni už mi další dítě nevezmou.“

„Mně se po Katoovi taky stýská,“ zašeptala Lucia. „Ale tihle lidé ho nezabili. Byla válka.“

„Šlo o obchodní rozhodnutí. Oni učinili rozhodnutí, vyvolali válku a vzali mi syna.“ *A já jim to dovolil, nedořekl. Vzal jsem tebe, Felcii a Jacka, a Katou jsem opustil, protože jsem myslel, že je mrtvý. A on nebyl.* Ta slova příliš bolela na to, aby je vyslovil, ale Lucia je stejně slyšela.

„Nebyla to tvá vina.“

Ano, byla, cítil na jazyku, ale spolkl to.

„Tihle lidé nemají na Ilus žádné právo,“ prohlásil. Snažil se, aby to znělo rozumně. „My tu byli první. Vykolíkovali jsme si svůj zábor. Vyvezeme první náklad lithia, dostaneme peníze a najmeme si tam doma právníky, aby nás zastupovali. Potom už nebude vadit, když tady korporace zapustí kořeny. Potřebujeme jen čas.“

„Jestli to uděláš,“ namítla Lucia, „pošlou tě do vězení. Nedělej nám to. Nedělej to své rodině.“

„Já to dělám *pro svou rodinu,*“ řekl měkce. Bylo to horší, než kdyby zařval. Vyhoupal se k řízení a dupl na akcelerátor. Vozík sebou se

zaskučením škulbl. Basia se neohlédl, nemohl se otočit a podívat se na Lucy.

„Pro svou rodinu,“ opakoval.

Zamířil od svého domu a chatrného městečka, jemuž začali říkat První přístání, když si vybrali místo podle mapy vytvořené senzory *Barbapiccoly*. Nikdo už se neobtěžoval název změnit, když se z nápadu stalo skutečné místo. Dorazil do středu města, mezi dvě řady prefabrikovaných domků, kde najel na široký pás udusané hlíny sloužící jako hlavní cesta a zabočil k přistávací ploše. Uprchlíci, kteří Ilus kolonizovali, sestoupili ze své lodi v malých raketoplánech, takže jim k přistání stačil kus roviny. Jenomže lidé ze společnosti Royal Charter Energy, lidé z *korporace*, jež dostala od Spojených národů smlouvu, podle které planeta patřila jim, budou přistávat s těžkým vybavením. A raketoplány na dopravu těžkých nákladů potřebují pořádné letiště. A to bylo vybudováno na téže otevřené rovině, kterou použili první kolonisté.

Basiovi to připadalo nechutné. Agresivní. Místo prvního přistání mělo svůj význam. Představoval si, že by zde jednou mohl být park a uprostřed něj pomník připomínající jejich příchod na tento nový svět. Místo toho RCE přímo na místě postavila tuhle obří, lesklou kovovou obludnost. Co bylo ještě horší, na její stavbu si najali kolonisty, a mnozí z nich si mysleli, že to byl dobrý nápad.

Připadalo mu, jako by je vymazali z historie.

Scotty a Coop už na něj u přistávací plochy čekali. Scotty seděl na kraji kovové plošiny a houpal nohama, kouřil dýmku a plival na zem. Malá elektrická lampa, kterou si postavil vedle sebe, na něj vrhala tajuplné zelenkavé světlo. Coop postával opodál a s vyceněnými zuby hleděl nahoru na oblohu. Coop byl obyvatel Pásu ze staré školy, a léčba agorafobie u něj byla obtížnější než u jiných. Neustále zvedal hubenou tvář k prázdnému prostoru a snažil se mu přivyknout, jako kluk, který si pořád rýpe do starých strupů.

Basia zajel ke kraji plochy, seskočil a začal odvažovat popruhy, které držely barelové bomby na místě.

„Pomůžete mi s tím?“ zeptal se. Ilus byl velká planeta, měl něco málo přes jedno gé. I po šesti měsících medikace na posílení svalů a kostí mu všechno připadalo příliš těžké. Při pomyšlení na skládání barelů mu v ramenních svalech zacukalo v očekávání vyčerpávající námahy.

Scotty sklouzl z plošiny a seskočil z výšky jednoho a půl metru na zem. Shrnul si mastné černé vlasy z očí a potáhl z dýmky. Basia zachytil pronikavý tchoří zápach Scottyho podomácky vypěstovaného konopí

smíchaného s lyofilizovaným tabákem. Coop ho přelétl pohledem, chvíli mu trvalo, než zaostřil na vozík, načež se slabě, krutě usmál. Však tohle byl od samého začátku jeho plán.

„Hmm,“ zamumlal. „Paráda.“

„Jen abys k nim moc nepřilnul,“ mínil Basia. „Nevydrží nijak dlouho.“

Coop vybuchl smíchy a vycenil zuby. Společně sundali čtyři těžké barely z vozíku a vyrovnali je do řady podél plošiny. U posledního už všichni funěli námahou. Basia se na okamžik opřel o vozík, Scotty naposled potáhl z dýmky a Coop na barely umístil rozbušky. Detonátory do té doby ležely vzadu ve vozíku jako spící chřestýši a jejich červené LEDky zůstávaly slepé.

Osada ve tmě jiskřila. Domy, které si pro sebe společně postavili, se třpytily jako hvězdy spadlé z nebe. Za nimi se rozkládaly trosky. Dlouhé, nízké mimozemské budovy se dvěma mohutnými věžemi, jež se tyčily nad krajinou jako nadměrně velké termité stavby. To vše bylo protkáno chodbami, průchody a komorami, které nenavrhol nikdo z lidí. Za denního světla zříceniny zářily podivnými perleťovými barvami. V noci zůstávaly temnějšími místy ve tmě. Důlní jámy se nacházely opodál, neviditelné až na téměř neznatelný odraz osvětlení pracovišť od břicha oblaků. Popravdě, Basia ty doly neměl rád. Trosky představovaly zvláštní pozůstatky minulosti této opuštěné planety a po několika měsících už je skoro nevnímal, jako všechno nevysvětlitelné, co nepředstavuje ohrožení. Doly znamenaly minulost a očekávání. Půl života strávil v ledových tunelech, ale tunely v cizí půdě neměly tu správnou vůni.

Coop vydal ostrý zvuk, zatřepal rukou a zaklel. Nic nevybuchlo, takže se snad nestalo nic hrozného.

„Myslíte, že nám zaplatí, abysme to postavili znova?“ zeptal se Scotty.

Basia zaklel a plivl na zem.

„Tohleto bychom nemuseli dělat, nebýt lidí, co se chtěli přiživit na RCE,“ prohlásil a dokulil poslední barel na místo. „Bez letiště nemůžou přistát. Bývalo by stačilo, kdybychom to nestavěli.“

Scotty se zasmál a vypustil přitom oblak kouře. „Stejně by sem přišli. Klidně jsme od nich mohli ty prachy vzít. To se povídá mezi lidma.“

„Lidi jsou pitomci,“ sykl Basia.

Scotty přikývl, jednou rukou shodil ze sedadla spolujezdce ještěrku a sedl si. Opřel si nohy o přístrojovou desku a dlouze potáhl z dýmky. „Měli bysme vypadnout, jestli to vyhodíme do povětří. Ten třaskavej prach bouchá fakt řádně.“

„Hej, hoši!“ zavolal Coop. „Je to dobrý. Dáme se do toho, ne?“

Scotty se zvedl a vykročil k ploše. Basia ho zastavil, vyškrubl mu zapálenou dýmku ze rtů a odložil ji na kapotu.

„Výbušniny,“ řekl suše. „Vybuchují.“

Scotty pokrčil rameny, ale zatvářil se zahanbeně. Než ke Coopovi došli, už spouštěl první barel na bok. „Dobrá práce. *Buena*. Důkladná.“

„Děkuju,“ pokývl Basia.

Coop si lehl na záda, Basia vedle něj, Scotty opatrně dokutálel první bombu mezi ně.

Basia vlezl pod plochu, protahoval se propletencem křížících se nosníků postupně ke každému ze čtyř barelů, nastavoval a synchronizoval odpalovací zařízení. Najednou uslyšel sílíci elektrické kvílení a na okamžik pocítil podráždění, že Scotty s vozíkem odjíždí, než mu došlo, že zvuk vydává přijíždějící, nikoli odjíždějící vůz.

„Hej!“ zakřičel Peterův známý hlas.

„*Que la moog bastard* tady dělá?“ zabručel Coop a oťrel si rukou čelo.

„Mám se jít mrknout?“ zeptal se Scotty.

„Basio,“ řekl Coop. „Koukni se, co Peter chce. Scotty si ještě nezašpinil záda.“

Basia se vysoukal zpod plošiny a udělal místo Scottymu a poslední ze čtyř bomb. Peterův vůz parkoval vedle jeho, Peter stál mezi nimi a přešlapoval z nohy na nohu, jako by se mu chtělo čurat. Basiu bolela záda a paže. Chtěl už to mít za sebou a být doma s Lucií, Felcií a Jackem.

„Co je?“ zeptal se.

„Přicházejí,“ zašeptal Pete, jako by je tu někdo mohl slyšet.

„Kdo přichází?“

„Všichni. Prozatímní guvernér. Korporátní bezpečnostní tým. Vědecký a technický personál. *Všichni*. Tohle je vážná věc. Posílají nám sem celou novou vládu.“

Basia pokrčil rameny. „Staré novinky. Už sem letí plnou parou osmnáct měsíců. Proto tady teď taky jsme.“

„Ne!“ Pete neklidně poskakoval a upíral zrak ke hvězdám. „Přicházejí právě teď. Loď *Edward Israel* začala před půl hodinou brzdit. Už je na vysoké oběžné dráze.“

Basia ucítil v ústech měděnou chuť strachu. Vzhlédl k temnotě nad sebou. Miliarda neznámých hvězd. Všichni odhadovali, že jde o starou dobrou Mléčnou dráhu, jen viděnou z jiného úhlu. Horečně pátral pohledem, a pak to uviděl. Pohyb pomalý jako u minutové ručičky na hodinách, ale rozeznal ho. Přistávající plavidlo klesalo dolů. Těžký raketo-plán se blížil k přistávací ploše.

„Nejdřív jsem vám to chtěl ohlásit rádiem, jenže Coop povídal, že monitorují celé rádiové spektrum a –“ Pete mluvil dál, ale to už se Basia hnal zpátky k ploše. Scotty a Coop právě vylézali. Coop si oklepával z kalhot prach a zubil se.

„Máme problém,“ oznámil Basia. „Loď přistává. Vypadá to, že už jsou v atmosféře.“

Coop vzhlédl. V jasném světle baterky se mu nad lícními kostmi a v očích objevily stíny.

„No jeida,“ pravil.

„Myslel jsem, že to sleduješ, chlape. Myslel jsem, že dáváš pozor, kde zrovna jsou.“

Coop pokrčil rameny – ani souhlas, ani popření.

„Musíme ty bomby zase vytáhnout,“ řekl Basia. Scotty už si klekal, ale Coop mu položil ruku na rameno a zadržel ho.

„Proč?“ zeptal se.

„Když se teď pokusí přistát, všechno to odpálí!“ odpověděl Basia.

Coop se mírně usmál. „Možná,“ přisvědčil. „A co?“

Basia sevřel pěsti. „Přistávají. Už *ted'*.“

„Heleď se,“ pravil Coop, „já vůči nim zrovna nemám pocit závazku. A beztak nemáme čas všechno to vytáhnout.“

„Můžeme odstranit rozbušky.“ Basia se sehnul a posvítíl na konstrukci plochy.

„Možná by to šlo, možná nešlo,“ řekl Coop. „Otázka je, jestli bysme to měli dělat. Taková malá, nijaká otázka.“

„Coope?“ hlesl Scotty slabým, nejistým hlasem. Coop na něj nedbal.

„Mně to připadá jako dobrá příležitost,“ prohlásil.

„Uvnitř té lodi jsou lidé!“ Basia vlezl pod plochu. Elektronické části nejbližší bomby ležely přímo na zemi. Podložil pod ně bolavé rameno a zatlačil.

„Není dost času, kamaráde!“ zavolal Coop.

„Stačilo by to, kdybys pohnul zadkem a pomohl mi!“ křikl Basia. Rozbuška se držela boku barelu jako klíště. Basia se pokusil zarýt prsty do tmelu a vyrýpnout ji.

„Ale kruci!“ vyhrkl Scotty hlasem naplněným jakousi bází. „Bazi, do hajzlu!“

Rozbuška se uvolnila. Basia ji strčil do kapsy a plazil se k další bombě.

„Není čas!“ zahalekal Coop. „Radši abysme vypadli a zkusili to vyhodit, dokud to ještě můžou zvednout!“

Zdálky slyšel odjíždět jeden z vozíků. Pete se rozhodl vzdálit. A pod tím rozpoznal další zvuk. Hluboký hukot brzdících motorů. Zoufale se podíval na zbývající tři bomby, překulil se a vylezl zpod plošiny. Na pozadí černé oblohy viděl mohutný obrys raketoplánu. Byl tak blízko, že rozeznával jednotlivé trysky.

To se nedalo zvládnout.

„Běžte!“ vykřikl. Spolu se Scottym a Coopem tryskem vyrazil k autu. Hřmění raketoplánu sílilo, ohlušovalo je. Basia doběhl k vozu a hrábl po detonátoru. Jestliže bomby odpálí ihned, může raketoplán ještě vyrovnat klesání, vzlétnout.

„Nedělej to!“ zařval Coop. „Jsme moc blízko!“

Basia uhodil dlaní do tlačítka.

Země se zvedla a tvrdě ho udeřila, hrubý štěrk s hlínou mu drásaly ruce a tvář, než zastavily jeho pád, ale bolest mu připadala vzdálená. Nějaká jeho část si uvědomovala, že je možná těžce zraněn, možná v šoku, ale i to bylo jaksi vzdálené a dokázal to snadno potlačit. Nejnápadnější bylo ticho, které všude nastalo. Svět zvuků se zarazil o jeho lebku. Slyšel jen vlastní dech a tep svého srdce. Všechno ostatní mělo maximálně ztlumenou hlasitost.

Překulil se na záda a upřel zrak na oblohu posetou hvězdami. Nad jeho hlavou se řítil raketoplán, napůl v plamenech, jež se táhly za ním, motory už neduněly basovým tónem; jejich řev raněného zvířete více cítil v břiše, než slyšel. Raketoplán byl příliš blízko, výbuch příliš silný, trosky se mu nešťastně připlety do cesty... To už se nikdo nedozví. Něco v Basiově mysli vědělo, že tohle je hodně zlé, ale přišlo mu zatěžko věnovat tomu pozornost.

Letoun mu zmizel z dohledu, jeho smrtelný jekot nad údolím k Basiovi doléhal v podobě slabého, vysokého pískotu, potom náhle nastalo ticho. Scotty seděl vedle něj na zemi a zíral za zmizelou lodí. Basia si znovu lehl.

Když se vytratily jasné body, které mu výjev zanechal v očích, vrátily se hvězdy. Díval se, jak blikají, a uvažoval, která z nich je Sol. Je tak daleko. Ale teď, s branami, současně i blízko. Srazil jejich raketoplán. Budou muset přiletět. Nedal jim na vybranou.

Přepadl ho náhlý záchvat kašle. Připadalo mu, jako by měl plíce plné tekutiny; musel ji několik minut vykašlávat. Spolu s kašlem se konečně dostavila bolest a zmocnila se ho od hlavy až k patě.

A s bolestí přišel strach.

Kapitola druhá: Elvi

Raketoplán se vzepjal a vrhl Elvi Okoye proti bezpečnostním pásům tak tvrdě, až jí vyrazil dech, načež ji zatlačil zpět do mocného objetí protinázového lehátka. Světlo zablikalo, zčernalo, pak se znovu rozsvítilo. Polkla. Vzrušení a dychtivé očekávání se změnilo v živočišný strach. Eric Vanderwert vedle ní jí věnoval svůj napůl chlípový, napůl nadějný úsměv, jímž ji oblažoval posledních šest měsíců. Fayeze naproti měl rozšířené oči a zešedlou pleť.

„To je dobré,“ řekla Elvi. „To bude v pořádku.“

Už když ta slova vypouštěla z úst, něco v ní se od nich distancovalo. Neměla ponětí, co se děje. Neexistovala možnost, jak by mohla vědět, že cokoli bude v pořádku. A přesto její první popud byl potvrdit to, říct to nahlas, jako by se její slova mohla stát skutečností. Tělem raketoplánu se šířilo vysoké kvílení, jeho svrchní tóny jako by narážely jeden do druhého. Cítila, jak se její váha přenáší doleva. Všechna protinázová lehátka se na svých závěsech současně posunula jako sehraní tanečníci. Fayeze ztratila z očí.

Zazněl signál – zvětšená kvarta; hlásila se pilotka a její hlas se ozval z veřejného komunikačního systému.

„Dámy a pánové, zdá se, že na přistávací ploše došlo ke kritické poruše. Momentálně nemůžeme přistát. Vrátime se na oběžnou dráhu do doku *Edwarda Israele* a vyčkáme, dokud nebude vyhodnocena...“

Hlas umkl, ale lodí se dál ozýval sykot otevřeného kanálu. Elvi si představovala, že pilotku cosi rozptýlilo. Loď sebou šklubla, let jako by zadrhl, Elvi hrábla po popruzích a přitáhla si je. Kdosi blízko ní se nahlas modlil.

„Dámy a pánové,“ pokračovala pilotka. „Obávám se, že závada na přistávací ploše poškodila i náš raketoplán. Domnívám se, že nahoru to teď nezvládneme. Nedaleko odtud se nachází vyschlé jezero. Myslím, že ho využijeme jako náhradní přistávací plochu.“

Elvi nakrátko pocítila úlevu – *ještě pořád máme kde přistát*. Vzápětí následovalo hlubší pochopení a hlubší obava – *tím myslí, že tam ztroskotáme*.

„Žádám všechny, aby zůstali ve svých bezpečnostních křeslech,“ řekla pilotka. „Nerozepínejte si pásy a ruce i nohy laskavě nechte uvnitř“

pláště křesel tak, abyste se neudeřili o okraje. Protinárazový gel tam není pro nic za nic. Za pár minut budeme všichni dole.“

Ten nucený, nacvičený klid Elvi děsil víc než křik a nářek. Pilotka dělala, co bylo v jejích silách, aby zabránila panice. Copak by se tolik snažila, kdyby si nemyslela, že k panice mají důvod?

Její těžiště se znovu posunulo, táhlo ji to doleva, pak dozadu, a potom ztratila váhu – raketoplán zahájil sestup. Připadalo jí, jako by pád trval věčnost. Rachot a kvílení stroje se vystupňovaly do nesnesitelného vrškotu. Elvi zavřela oči.

„Budeme v pořádku,“ přesvědčovala sama sebe. „Všechno dobře dopadne.“

Náraz raketoplán rozpoltil a otevřel jako humra na talíři. Zdálo se jí, že krátce zahlédla neznámé hvězdy na cizím nebi, a její vědomí zhaslo, jako by Bůh stiskl vypínač.

Před staletími Evropané vtrhli do Ameriky, vylidněné po moru. Vylezli na paluby dřevěných lodí s obrovskými plachtami a spolehli se na vítr a obratnost námořníků, jež je měly ze zemí, které znali, dopravit do takzvaného Nového světa. Na dlouhých šest měsíců se náboženští fanatici, dobrodruzi i zoufalci stížením bídou svěřili nelítostným vlnám Atlantického oceánu.

Elvi Okoye před osmnácti měsíci na základě smlouvy se společností Royal Charter Energy opustila stanici Cereru. *Edward Israel* byla obrovská loď. Kdysi, téměř před třemi generacemi, bývala jednou z kolonizačních lodí, jež dopravily lidstvo do Pásu a k Jupiterově soustavě. Když příval ustal a tlak na expanzi dosáhl svých přirozených mezí, předělali *Israel* na vodní tahač. Věk expanze skončil, romantika svobody ustoupila praktickým požadavkům života – teď šlo o vzduch, vodu a jídlo, v tomto pořadí. Desetiletí loď sloužila jako tažný kůň sluneční soustavy, a potom se otevřel Prsteneček. A všechno se znovu změnilo. V Bushových loděnicích a na stanici Tycho stavěli kolonizační lodi nové generace, ale úprava *Israele* byla rychlejší.

Když poprvé vstoupila na palubu, zmocnil se Elvi v hukotu vzduchových recyklátorů lodí a úhlech jejích staromódních chodeb pocit úžasu, naděje a vzrušení. Opět nastal čas dobrodružství a starý válečník se vrátil s nově nabroušeným mečem a v zářivé zbroji, vyleštěné po zašlých, matných letech. Elvi věděla, že jde o psychologickou projekci, že to

vypovídá víc o stavu její vlastní mysli než o čemkoli hmatatelném na lodi, ale její pocity to nijak neoslabilo. *Edward Israel* se znovu stal kolonizační lodí, jeho sklady byly naplněny prefabrikovanými domy, sondami pro vysoké vrstvy atmosféry, výrobními laboratořemi, dokonce korelačním femtoskopem. Měli výzkumné týmy, kartografy, odborníky na geologický průzkum, hydrology, Elvinu skupinu exozoologů a další. Lidí s titulem Ph.D. tolik, že by to vystačilo na univerzitu, vysokoškoláků jako ve vládních laboratořích. Tisícovka lidí kromě posádky a kolonistů.

Představovali něco jako město na nebi, loď prvních osadníků směřující k Plymouth Rock a Darwinovu plavbu na *Beagle* současně. Bylo to nejvelkolepější a nejnádhernější dobrodružství, jaké lidstvo až dosud podniklo, a Elvi získala místo v exobiologickém týmu. Za takových okolností byla povolena i iluze, že ocel a keramika lodi jsou prodchnuty radostí.

A tomuhle všemu velel guvernér Trying.

Během měsíců strávených akcelerací a bržděním, potom pomalým, trochu strašidelným průletem mezi prstenci, a znovu akcelerací a bržděním ho několikrát zahlédla. Osobně s ním poprvé mluvila až těsně před výsadem.

Trying byl hubený muž. Mahagonová kůže a vlasy jako poprášené sněhem jí připomínaly její strýce a jeho pohotový úsměv na ni působil uklidňujícím dojmem. Nacházela se na pozorovací palubě a předstírala, že obrazovky shlížející dolů na planetu jsou skutečná okna a světlo tohoto neznámého slunce se skutečně odráží od širých kalných moří a vysokých zmrzlých mračen rovnou do jejích očí, přestože gravitace z brždění napovídala, že ještě nedosáhli volné oběžné dráhy. Byl to zvláštní, krásný pohled. Jediný obrovský oceán s roztroušenými ostrovy. Rozlehlý kontinent se rozvaloval přes půl polokoule, nejširší u rovníku a zužující se směrem k severu i jihu. Oficiální název tohoto světa zněl *Beringova Čtyřka* podle sondy, jež při své průzkumné cestě jako první prokázala jeho existenci. V chodbách, kavárně a tělocvičně mu všichni říkali Nová Země. Nebyla tady jediná osoba unesená romantikou.

„Na co myslíte, doktorko Okoye?“ oslovil ji Tryingův mírný hlas a Elvi nadskočila úlekem. Vůbec ho neslyšela vstoupit. Nevšimla si, jak se octl vedle ní. Připadalo jí, jako by se měla uklonit nebo podat nějaké oficiální hlášení. Jeho výraz však byl jemný a pobavený, tak to nechala být.

„Přemýšlím, čím jsem si tohle zasloužila,“ odvětila. „Uvidím první skutečně mimozemskou biosféru. Dozví se o evoluci věci, jaké dosud

nikdo nemohl poznat. V minulém životě jsem musela být velmi, velmi dobrý člověk.“

Nová Země se na obrazovkách hnědě, zlatě a modře třpytila. Vichry vysoké atmosféry rozmazaly nazelenalá oblaka jako šmouhy přes půl planety. Elvi se naklonila dopředu. Guvernér se uchechtl.

„Budete slavná,“ pravil.

Elvi mžikla a zakuckala se smíchem.

„To asi budu, že?“ řekla. „Podnikáme přece něco, co lidstvo ještě nikdy nedokázalo.“

„Některé věci jistě,“ opáčil Trying. „A některé jsme dělali vždy. Doufám, že k nám historie bude vlídná.“

Nebyla si jistá, co tím myslel, ale než se mohla zeptat, vešel Adolphus Murtry. Hubený muž s pronikavými modrými očima, šéf bezpečnosti, byl právě tak tvrdý a výkonný, jako byl guvernér vlídný. Oba muži spolu odešli a ponechali Elvi samotnou se světem, který brzy dostane k prozkoumání.

Těžký raketoplán měl rozměry některých kosmických lodí, na nichž už Elvi letěla. Na povrchu museli vybudovat přistávací plochu, která by ho udržela. Vezl prvních padesát budov, základní laboratoře a to nejdůležitější – pevnou, odolnou kupoli.

Postupovala v řadě těsnou chodbou raketoplánu a nechala se ručním terminálem vést k přidělenému křeslu. Když lidé začínali s koloniemi na Marsu, byly ochranné dómy otázkou přežití. Potřebovali něco, co by udrželo vzduch uvnitř a radiaci venku. Na Nové Zemi šlo pouze o omezení kontaminace. Podle smlouvy s RCE bylo žádoucí, aby jejich přítomnost zanechala co nejméně stop. Zaslechla zvěsti, že na planetě už žijí nějakí lidé, a doufala, že se chovají obezřetně, aby oblast, kde se usídlili, příliš nenarušili. Kdyby nezachovávali opatrnost, interakce mezi místními a přivezenými organismy by byly značně složité. Možná by už došlo k nezvratnému promíšení.

„Vypadáš ustaraně.“

Fayez Sarkiz seděl na protinárazovém lehátku a připoutával se širokými řemeny přes hrud a kolem pasu. Vyrostl na Marsu a měl vysokou, štíhlou postavu a velkou hlavu člověka z oblasti s nízkou gravitací. V bezpečnostním lehátku byl zjevně jako doma. Elvi postřehla, že podle terminálu už je na svém místě. Sedla si, gel se ihned vytvaroval podle jejích steh a hýždí. Vždycky toužila posadit se do gelového křesla, už jako dítě v brouzdališti. Zabořit se do něj bylo tak trochu jako nechat se požířit.

„Jen si tak přemýšlím,“ odpověděla a přiměla se ulehnout. „Máme před sebou spoustu práce.“

„Já vím,“ povzdychl si Fayeze. „Konec prázdnin. Teď si musíme zasloužit svůj chleba. Ale bylo to fajn, dokud to trvalo. Tedy kromě zrychlení na plné gé.“

„Na Nové Zemi je o něco víc, však víš.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ řekl. „Nevím, proč jsme nemohli začít s nějakou planetou z balzového dřeva s civilizovanou gravitací.“

„Prostě los, který sis vytáhl,“ usmála se.

„No, jen co dostaneme smlouvu na nějakou slušnou planetu, jako je Mars, přestěhuju se.“

„Ty a polovina Marsu.“

„Jasně, to já vím. Chtělo by to něco s dýchacelnou atmosférou. S magnetickým polem, abychom všichni nemuseli žít jako krtci. Jako by už byl projekt terraformace hotový, až na to, že bych se toho dožil.“

Elvi se zasmála. Fayeze byl členem geologického a současně hydrologického týmu. Studoval na nejlepších univerzitách mimo Zemi a znali se dost dlouho na to, aby chápala, že je právě tak nadšený i vystrašený jako ona. Došel k nim Eric Vanderwert a složil se na lehátko vedle Elvi. Věnovala mu zdvořilý úsměv. Během jednoho a půl roku od Cerery se mezi členy vědeckých týmů vytvořilo mnoho romantických, nebo ne-li romantických, tak aspoň sexuálních vztahů. Elvi se od těch propletenců držela zpátky. Záhy se naučila, že sexuální vztahy a práce dohromady představují sice opojnou, ale nestabilní směs.

Eric pokývl Fayezevi, pak obrátil pozornost k ní.

„Vzrušující,“ pronesl.

„Ano,“ přisvědčila Elvi a Fayeze naproti ní zakoulel očima.

Murtry prošel kolem, vyhýbaje se lehátkům. Vše pečlivě kontroloval pohledem – křesla, pásy, obličejové lidi připravených k výsadku. Elvi se na něj usmála, on jí úsečně pokývl. Nikoli nepřátelsky, pouze věcně. Sledovala, jak si ji měří. Nebylo v tom nic sexuálního, nehleděl na ni jako muž na ženu. Spíš jako nakladač, který kontroluje, jestli u nákladu správně fungují magnetické svorky. Znovu pokývl, očividně spokojen s tím, jak se připoutala, a vykročil dál. Když už byl mimo doslech, Fayeze se uchechtl.

„Chudák si teď kouše nehty,“ ukázal bradou za Murtrym.

„Proč?“ zeptal se Eric.

„Rok a půl nás měl pod palcem, ne? Teď jdeme dolů a on zůstává na orbitě. Je bez sebe z představy, že se necháme zabít při jeho službě.“

„Aspoň mu na nás záleží,“ pravila Elvi. „Za to ho mám ráda.“

„Ty máš ráda každého,“ poškádlil ji Fayez. „To je u tebe až patologické.“

„Zato ty nemáš rád nikoho.“

„Takový jsem já,“ zazubil se.

Ozval se ohlašující tritón a v reproduktorech veřejného lodního rozhlasu to cvaklo.

„Dámy a pánové, jmenuju se Patricia Silva a na téhle výletní plavbě budu vaší pilotkou.“

Z křesel zazněl sborový smích.

„Asi během deseti minut se oddělíme od *Israele* a očekáváme, že sestup potrvá asi padesát minut. Takže za hodinu už budete dýchat docela nový vzduch. Máme na palubě guvernéra, takže zajistíme, aby šlo všechno hladce a lehce, protože chceme dostat bonus za dobře odvedenou práci.“

Všichni z toho byli v euforii. Dokonce i pilotka. Elvi se široce usmívala, Fayez jí úsměv oplácel. Eric si odkašlal.

„No,“ pronesl Fayez s hranou odevzdaností. „Urazili jsme dlouhou cestu, tak bychom snad měli dojít až na konec.“

Bolest neměla žádné určité místo. Na to byla příliš veliká. Roztahovala se všude, všechno pohlcovala. Elvi si uvědomila, že se na něco dívá. Možná na jakousi mohutnou, článkovanou krabí nohu. Nebo zlámaný stavební jeřáb. Ploché dno vyschlého jezera se k tomu natahovalo stále blíž a bylo stále drsnější, dokud nedosáhlo k základně té věci. Představila si, jak si ten obří hrot prorazil cestu z temné, suché půdy, nebo jak se do ní zřítil. Její zmučená mysl se pokoušela zařadit tu věc mezi trosky raketoplánu, ale nezdařilo se jí to.

Byl to místní artefakt. Trosky. Nějaká tajemná stavba, kterou zde zanechala mimozemská civilizace, ta, jež navrhla protomolekulu a prstenec, nyní opuštěné a prázdné. Elvi zasáhla náhlá intenzivní a nesouvislá vzpomínka na výstavu, kterou zhlédla coby dítě. Byl tam obraz s vysokým rozlišením představující jízdní kolo v příkopu vedle rozvalin Glasgowa. Důsledek katastrofy v jediném zobrazení, hutném a výmluvném jako báseň.

Aspoň jsem to viděla, pomyslela si. *Aspoň jsem se sem dostala, než umřu.*

Kdosi ji vyvekl ven ze zničeného raketoplánu. Když otočila hlavu, uviděla žlutobíle zářící stavební světla a další lidi, naskládané do řad na

zem. Někteří stáli nebo procházeli mezi zraněnými a mrtvými. Nepoznávala jejich obličeje ani způsob, jak se pohybovali. Po roce a půl na *Israeli* znala od vidění každého, a tohle byli cizinci. Takže místní. Squatři. Ilegální osadníci. Vzduch byl cítit po hořícím prachu a kmínu.

Nejspíš na nějakou dobu ztratila vědomí, protože ta žena se u ní objevila v jediném okamžiku. Ruce měla zakrvácené, obličej umazaný od hlíny a sedlé krve, která nebyla její.

„Jste potlučená, ale bezprostřední nebezpečí vám nehrozí. Dám vám něco proti bolesti, ale musíte zůstat v klidu, dokud vám nepřiložíme dlahu na nohu. Ano?“

Byla svým drsným způsobem krásná. Na tmavé pleti lící měla úplně černé tečky, roztroušené jako korálky v závoji. Ve vlnách černých vlasů se vinula bílá vlákna podobná měsíčnímu svitu na vodě. Jenomže tady na Nové Zemi nebylo žádné měsíční světlo. Jen miliardy cizích hvězd.

„Dobře?“ přeptala se žena.

„Dobře,“ přisvědčila Elvi.

„Povězte mi, s čím jste to právě projevila souhlas.“

„Nepamatuju se.“

Žena se naklonila dozadu, jemně přitom přidržovala Elvino rameno.

„Torre! Budu tady potřebovat sken hlavy. Asi má otřes mozku.“

Ze tmy jí odpověděl další, mužský hlas. „Ano, doktorko Mertonová. Jakmile budu hotov tady s tím.“

Doktorka Mertonová se obrátila zpátky k ní. „Když vás teď nechám, vydržíte na místě, dokud se sem nedostane Torre?“

„Ne, to je v pořádku. Můžu pomáhat,“ řekla Elvi.

„To vám věřím,“ povzdechla si krásná žena. „Ale radši na něj počkejte.“

Ze tmy se vyloupil stín. Podle chůze poznala Fayeze. „Jen běžte. Pohlídám ji.“

„Děkuju.“ Doktorka Mertonová zmizela. Fayez se zasténáním klesl na zem a zkrřížil nohy. Vlasy na lehce nadměrné hlavě mu trčely na všechny strany, rty měl pevně sevřené. Elvi ho bezděčně vzala za ruku a ucítila, jak se na vteřinu odtáhl, než dovolil jejím prstům, aby se ho dál dotýkaly.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Přistávací plocha vybuchla.“

„Aha,“ hlesla. „To udělali oni?“

„Ne. Vlastně ani ne.“

Pokoušela se to pochopit. *Když to neudělali, tak jak k tomu mohlo dojít?* V hlavě se jí už vyjasnilo aspoň natolik, aby vnímala, jak je na tom bídně. Znepokojivé, ale nejspíš je to dobré znamení.

„Jak moc je to zlé?“

Fayezovo pokrčení rameny spíš cítila než viděla. „Dost. Jediná dobrá zpráva je, že do vesnice to nemáme daleko a jejich doktorka je schopná. Studovala na Ganymedu. Kdyby naše zásoby nehořely nebo nebyly zasypány tunami kovu a keramiky, měla by větší možnosti.“

„A co naše pracovní skupina?“

„Zahlédl jsem Gregoria. Je v pořádku. Eric je mrtvý. Nevím, co se stalo se Sophií, ale půjdu se po ní kouknout, jakmile se k tobě dostanou.“

Eric byl mrtvý. Před pár minutami ležel v křesle vedle ní, pokoušel se flirtovat a rozčiloval ji. Nemohla si to srovnat v hlavě.

„A Sudyam?“ zeptala se.

„Ta je nahoře na lodi a má se dobře.“

„To jsem ráda.“

Fayez jí stiskl ruku a pustil ji. Na dlani, kde ji právě opustila jeho kůže, ucítila chladný vzduch. Fayez pohlédl přes řady těl ke vraku raketoplánu. Byla taková tma, že ho sotva rozeznávala, leda v místech, kde zakrýval hvězdy.

„Guvernér Trying to nezvládl,“ řekl.

„Nezvládl?“

„Toho už nikdo nevzbudí. Teď nevíme, kdo tady vlastně velí.“

Oči se jí zalily slzami a v hrudi se jí usadila bolest, která nijak nesouvisela s utrpenými zraněními. Vybavila si guvernérův mírný úsměv, jeho vřelý hlas. Jeho práce měla teprve začít. Zvláštní, že Erikova smrt přelétla nad hladinou jejího vědomí jako vržený kámen, a smrt guvernérův Tryinga ji zasáhla tak hluboko.

„To je mi líto,“ hlesla.

„No jo. Jsme na cizí planetě, rok a půl od domova, naše zásoby jsou napadřf a ke všemu tu máme vysokou pravděpodobnost, že tady došlo k sabotáži, kterou spáchali ti samí lidé, co nám teď poskytují lékařskou péči. Zahynout není ideální, ale aspoň je to jednoduché. Než tohle všechno skončí, možná budeme Tryingovi ještě závidět.“

„To přece nemyslíš vážně. Všechno dobře dopadne.“

„Elvi?“ Fayez se sarkasticky uchechtl. „Já myslím, že ne.“

Kapitola třetí: Havelock

„Hej,“ ozval se technik z cely zastřeným hlasem. „Havelocku. Nejsi už naštvanej, že ne?“

„Být naštvaný nemám v popisu práce, Williamsi,“ odvětil Havelock, který se vznášel opodál u svého stolu. Vnitřní stanoviště bezpečnostní služby *Edwarda Israele* bylo malé. Dva stoly, osm cel, napůl lodní vězení, napůl kancelář. A teď, na vysoké oběžné dráze, se vinou chybějící gravitace zdál prostor ještě stísněnější.

„Hele, já vím, že jsem to přehnal, ale už jsem vystrízlivěl. Můžeš mě pustit.“

Havelock zkontroloval svůj ruční terminál.

„Ještě padesát minut,“ prohlásil. „Potom můžeš jít.“

„No tak, Havelocku. Nebuď nelida!“

„Na tohle máme předpisy. S tím nic nenadělám.“

Dimitri Havelock pracoval v uplynulých třinácti letech pro osm různých korporací. Pinkwater, Star Helix, el-Hashem Cooperative, Stone & Sibbets a další. Dokonce krátce i pro Protogen. Pobýval v Pásu, na Zemi, na Marsu i Měsíci. Dělal i dálkové lety – sloužil na zásobovacích lodích mířících z Ganymeda na Zemi. Setkal se už se vším možným od vzbouření přes domácí násilí po kšefty s drogami nebo úchyla, který kradl lidem ponožky. Ne že by viděl všechno, ale bylo toho hodně. Dost na to, aby si uvědomoval, že *úplně všechno* patrně nikdy nepozná. A dost na to, aby věděl, že zvládnutí krize závisí víc na lidech v jeho týmu než na krizi samotné.

Když jim na základně Aten selhal reaktor, jeho partner i nadřízený oba propadli panice a Havelock si pamatoval tu ochromující hrůzu, která se ho zmocnila. Když na Cereře po zničení vodního tahače *Canterbury* vypukly nepokoje, byl jeho parťák spíš unavený než vystrašený a Havelock situaci čelil se stejnou ponurou odevzdaností. Když na *Ebisu* vyhlásili karanténu kvůli niphaviru, jeho šéfa to jako by nabudilo, téměř nadchlo; řídil loď jako skládanku, jež musí být vyřešena, a Havelocka také chytilo nadšení z toho, že dělá důležitou věc, a dělá ji dobře.

Lidé, jak Havelock ze své dlouhé zkušenosti věděl, byli hlavně a především společenští tvorové, a on sám byl hluboce lidský. Vypadalo

romantičtější – ksakru, mužněji! – předstírat, že je ostrovem a vlny emocí kolem se ho netýkají. Ale nebyla to pravda a on se s tou skutečností smířil.

Když došla zpráva, že přistávací plocha pro těžký raketoplán vybuchla, a začaly přicházet informace o počtu obětí, Murtry reagoval cílevědomou, efektivní zuřivostí, a Havelock se přizpůsobil. Veškerá činnost se odehrávala na povrchu planety, tudíž jim zbýval jediný ventil: *Edward Israel* samotný. A co se děje na lodi, to měl pod palcem Havelock.

„Prosím?“ fňukal Williams v cele. „Potřebuju čisté šaty. Vždyť na tom přece nesejde, no ne? Jenom pár minut!“

„Jestli na tom nesejde, tak to klidně vydržíš do konce,“ pravil Havelock. „Pětačtyřicet minut, a můžeš jít. Tak si prostě sedni a užij si to.“

„Když se vznášíš na orbitě, nemůžeš si sednout.“

„To byla metafora. Nechytej mě za slovo.“

Přidělení na *Edwarda Israele*, to byla náramná smlouva. Společnost Royal Charter Energy vypravovala první skutečnou expedici do nových soustav, které jim otevřel Prstenec, a důležitost úspěchu mise se odrážela i v odměnách, které byla ochotna poskytnout. Za každý den na *Israelovi* dostávali rizikový příplatek, i když jenom nakládali zásoby nebo posádku z Měsíce. Navíc jeden a půl roku cesty tam, šest let mezi přiletem a naplánovaným návratem na Zemi a dalších osmnáct měsíců zpátky – za plný plat – tady už nešlo ani tak o smlouvu, jako o volbu povolání.

Havelock stejně váhal, než ji podepsal.

Viděl záběry z Erotu i Ganymeda, i krvavou lázeň v takzvané pomalé zóně, kde mimozemské obranné systémy zastavily lodě tak náhle, že v nich zmasakrovaly třetinu lidí. S takovou hustotou vědců a techniků nacpaných do *Israele* věru nešlo zapomenout, že letí do neznáma. A budou tam příšery.

A teď je guvernér Trying mrtvý. Severn Astrapani, statistik, který v soutěži talentů zpíval klasický Ryu-pop, byl po smrti. Zahynula Amanda Chu, která s Havelockem jednou, když se oba trochu lízli, flirtovala. Polovina mužů a žen z prvního týmu utrpěla zranění. Zásoby z těžkého raketoplánu – včetně samotného letounu – byly zničeny. Ticho a klid, jež se snesly na palubu *Edwarda Israele*, se podobaly chvilce šoku mezi dopadem rány a bolestí. Pak došlo na vztek a žal. Nejen u posádky. Havelock se to týkalo také.

Zazvonil mu terminál. Zpráva pro bezpečnostní službu. Pro Murtryho, Wei, Trajan, Smithe a jeho. Havelock soubor otevřel s pocitem potěšení.

Možná byl z přítomných nejméně významný, ale byl tu. Počítali s ním, a díky tomu si mohl myslet, že může situaci nějak ovlivnit. Byla to iluze, ale to ho netrápilo. Rychle si přečetl zprávu, pro sebe si pokývl a vyfukal kód odemykání cely.

„Máš kliku,“ řekl. „Mám neodkladnou schůzku.“

Williams se vysoukal z cely. Prošedivělé vlasy měl rozčuchané a pleť ještě bledší než normálně. „Díky,“ zamumlal mrzutě.

„Jen to zkus znovu,“ varoval ho Havelock. „Budeme to mít dost těžké i bez lidí, co by sami měli mít rozum a nedělat to ještě horší.“

„Jenom jsem se opil,“ hájil se technik. „Nic zlého jsem tím nemyslel.“

„Já vím,“ přisvědčil Havelock. „Jen ať se to neopakuje. Jasně?“

Williams přikývl, aniž by se mu podíval do očí, načež po záchytných madlech vyrazil tunelem k ubytovným posádky, vstříc šatům, které nejsou roztrhané a ušpiněné od zvratků. Havelock vyčkal, až zmizí, pak stanoviště zamkl a zamířil na schůzku.

Murtry už čekal v místnosti. Byl to malý muž, ale energie z něj přímo sálala jako horko. Havelock věděl, že velitel bezpečnosti celou svou kariéru pracoval pro špičkové průmyslové ochranky a ve věznicích velkých korporací. Díky tomu, a také prosté skutečnosti, že dostal velení na *Israelovi*, neměl u svého týmu potíže se získáváním respektu. Vedle něj se vznášeli informační specialista Chandra Wei a zástupce pro pozemní operace Hassan Smith, oba vážní a zachmuření.

„Zdravím vás, Havelocku,“ přivítal ho Murtry.

„Dobrý den, pane.“ Havelock pokývl, zachytil se nejbližšího držadla a natočil se hlavou zhruba podle ostatních. O pár vteřin později vplul dovnitř Reeve, Murtryho zástupce.

Murtry mu kývl na pozdrav. „Zavři dveře, Reeve.“

„Co Trajan?“ zeptala se Wei, ale z ponurému tónu jejího hlasu bylo zřejmé, jakou odpověď očekává.

„Trajan zahynula v raketoplánu,“ odvětil Murtry. „Smithi? Jsi povýšen.“

„To mě mrzí, pane,“ pravil Smith. „Trajan byla dobrý důstojník, profesionál. Bude nám chybět.“

„Jo,“ přitakal Murtry. „Takže jsme tady, abychom si promluvili o odvetě.“

„Shodíme na squattery nějakou skálu?“ Wei pronesla žertovnou poznámku, v níž nebyla ani stopa humoru. Murtry se i tak usmál.

„Prozatím budeme postupovat spíše podle předpisů,“ řekl. „Kromě toho tam dole máme své lidi. Poslal jsem zprávu domů do hlavní

kanceláře a zeptal jsem se, kam až můžeme zajít. Jsem si jist, že vzhledem k okolnostem nás podpoří, kdyby došlo na nejhorší.“

„Máme to rok a půl odkudkoli,“ vyjádřila se Wei. Mínění „*Nikdo nám nemůže zabránit, abychom dělali, co se nám zlíbí*“ viselo ve vzduchu.

„Také jsme celé hodiny daleko od každého vysílání a zpravodajství ze Země k Neptunu,“ poznamenal Reeve. „Je to sice otrava, ale musíme si zachovat morální převahu. Pokud to s reakcí přeženeme, bude to další kapitola o tom, jak ty zlé korporace utiskují ubohé lidičky z Pásu. Žijeme v post-Protogenském světě. Nemůžeme vyhrát.“

„Netušila jsem, že tě jmenovali politickým důstojníkem,“ pravila Wei kousavě a Reeve pevně sevřel čelisti. Když promluvil Murtry, jeho tón byl klidný, vyrovnaný a hrozivý jako chřestýš.

„Tohle. Nebudeme. Dělat.“

„Pane?“ přeptal se Reeve.

„Nebudeme tady štěkat jeden na druhého. To teď nebudeme dělat.“

Wei a Reeve si vyměnili pohledy.

„Omlouvám se, pane,“ řekla Wei. „Přehnal jsem to.“

„Nevadí, protože se to nebude opakovat,“ opáčil Murtry. „Jak zareagovala *Barbapiccola*?“

„Ti nepodnikli nic,“ odpověděla Wei. „Z Pásu poslali projevy účasti a nabídli pomoc, jako by mohli něco udělat.“

„Zahřívají motory?“

„Ne, nic jsem nezaznamenala.“

„Budeme to sledovat,“ pravil Murtry. Bylo to současně konstatování i otázka.

„Můžeme tu loď zajmout,“ navrhla Wei. „Patřila společnosti Mao-Kwikovski, než se korporace rozpadla. Její status zachráněného majetku je pochybný. Prohlásíme vlastnictví za nelegální, pošleme na ni pár lidí a vyřadíme ji z provozu.“

„Beru na vědomí,“ řekl Murtry. „Jak to vypadá s posádkou, Have-locku?“

„Lidé jsou otřeseni, pane. Vyděšeni. Jsou to vědci. Hleděli na squatte-ry jako na drobnou obtíž a malé ohrožení jejich výzkumů. Pro většinu z nich taková událost překračuje jejich zkušenosti.“

Murtry si pohládl bradu hřbetem ruky. „Co s tím hodlají dělat?“

„Zatím? Opít se. Ječet na sebe nebo na nás. Vymýšlet teoretické soudní systémy. Zdá se, že většina z nich prostě chce, aby celá ta věc zmizela a oni se mohli věnovat svému výzkumu.“

Murtry se uchechtl. „Bůh žehnej vědátorům. Tak dobře.“

„Ještě máme dva lehké atmosférické raketoplány,“ pokračoval Havelock. „Můžu do nich sehnat piloty a pustíme se do evakuace lidí, které máme tam dole.“

„Žádná evakuace. Tohle těm squatterům nedaruju,“ prohlásil Murtry. „Kdo půjde dolů, už se nahoru nevrátí. Pošleme na planetu víc lidí jako podporu. Ať už se jedná o jakýkoli výzkum, my se zatraceně postaráme, aby s ním mohli pohnout a aby každý tam dole viděl, že se hýbe.“

„Ano, pane,“ řekl Havelock a cítil neurčité zahanbení.

„Reeve, vy jdete dolů. Budete jednat s místními. Zjistíte, co se dá. Zajistíte bezpečnost našich lidí. Chceme demonstraci síly.“

„Ale ne takové síly, jakou by mohli použít k získání sympatií reportérů ve zpravodajství u nás doma.“ Reeve to vyslovil, jako by souhlasil.

„Wei, vy sledujte nepřátelskou loď. Kdyby začala zahřívát pohon, chci to vědět.“

„Mám svolení realizovat zdokonalení komunikačního laseru?“

Edward Israel neměl torpéda ani Gaussova děla. Nejvíc ze všeho na palubě se zbrani podobal starodávný komunikační laser, který by se dal upravit tak, aby získal řezací sílu. Loď byla postavena v době, kdy ve vesmíru šlo o zásoby vzduchu a nebezpečí ozáření, nikoli o záměrné násilí. Působilo to téměř bizarně.

„Ne,“ zamítl návrh Murtry. „Jen sledujte, co dělají, poslouvejte, co si vykládají, a podávejte mi hlášení. Pokud s nimi někdo bude mluvit, budu to já. Žádná iniciativa. Rozuměno?“

„Ano, pane.“

„Havelocku, máte na starosti koordinaci s týmem na planetě. Použijte raketoplány, jak bude třeba pro dopravu osob a materiálu dolů na povrch. Přiletěli jsme, abychom tu vybudovali základnu. Tak ji tedy začněme budovat.“

„A kdyby došlo k dalšímu útoku, pane?“ zeptala se Wei.

„Potom jde o rozhodnutí, které učinili squatteři, a my se tomu přizpůsobíme,“ odvětil Murtry.

„Nejsem si jistá, jestli vám rozumím, pane,“ řekla.

Murtry se usmál, ale jeho úsměv nedosáhl do očí. „Na hrubý pytel hrubá záplata.“

Havelockova kajuta byla jen o málo větší než vězeňské cely, ale mnohem pohodlnější. Na konci směny ležel připoutaný ve svém protinázovém

lehátku, když vtom se ozvalo tiché zaklepaní na dveře a dovnitř vklouzl Murtry. Šéf bezpečnosti se mračil, ale o nic víc než normálně.

„Něco se děje, šéfe?“ zeptal se Havelock.

„Tys už dělal s chlapý z Pásu,“ začal Murtry. „Co si o nich myslíš?“

„Jsou to lidi,“ odpověděl Havelock. „Někteří jsou lepší než jiní. Ještě mám na Cereře pár přátel.“

„Fajn. Ale co si o nich *myslíš*?“

Havelock se zamyslel a bezděčně změnil polohu, při tom pohybu se trochu vznesl, až ho zadržely popruhy. „Izolují se od ostatních. Jako by patřili do různých kmenů. Podle mě mají především společné to, že nesnášejí lidi z vnitřních planet. Marfané mezi ně někdy zapadnou. Mají ty fyziologické znaky z nízké gravitace.“

„Takže hlavně nenávidí Pozemšťany,“ konstatoval Murtry.

„To je drží pohromadě. Ten jejich pocit, že je Země utlačuje, je jediná věc, co je spojuje, tak si ho pěstují. Nenávist k lidem jako my z nich dělá to, čím jsou.“

Murtry pokývl. „Určitě víš, že někteří by tě za to, cos právě řekl, odsoudili jako rasistu.“

„Rasový předsudek by to byl u někoho, kdo tam nežil,“ mínil Havelock. „Sloužil jsem na stanici Ceres, zrovna než vypukla ta záležitost s SVP. Já to poznal naživo.“

„Hm, nejspíš máš pravdu,“ pravil Murtry. „Proto jsem s tebou chtěl mluvit. Mimo záznam. Většina lidí, které máme tady na lodi, jsou Pozemšťané nebo aspoň Marfané. Ale najde se i pár týpků z Pásu. Jako ten mechanik. Jak že se jmenuje?“

„Bischen?“

„Ten. Dávej na ně pozor.“

„Chystá se něco?“

„Jde jen o to, že ti squatteři jsou převážně z Pásu a vnějších planet, a RCE je pozemská korporace. Nechci, aby si někdo spletl strany.“

„Ano, pane.“ Havelock se už potřetí opatrně zeptal: „Děje se snad něco, pane?“

„Ne právě teď. Ale... No, vlastně bys o tom měl vědět. Dostal jsem odpověď od vedení. Moje žádost, aby nám nechali volnou ruku, byla decentně odmítnuta. Očividně v tom, jak se má ta záležitost řešit, vězí nějaké politikaření. SVP a Spojené národy se teď domlouvají, jak by si to řešení představovaly. Přejí si, aby se s nelegálními osadníky zacházelo slušně.“

Murtry svůj hněv záměrně tlumil, ale bylo jasné, že uvnitř zuří, a Havelock se cítil podobně.

„Ale my přece máme smlouvu. My máme právo tady být.“

„To jistě.“

„A my nezačali zabíjet lidi.“

„To jistě ne.“

„Tak co by od nás chtěli? Abychom seděli na zadku a nechali se od těch maníků z Pásu zabíjet a okrádat?“

„Prodej lithia z jejich ilegálních dolů byl zmrazen,“ řekl Murtry.

„A my máme příkaz nevyvolávat další konflikty.“

„To je přece volovina. Jak máme dělat svou práci, když si máme dávat pozor, abychom ty hajzlíky, co na nás střílejí, nějak neurazili?“

Murtry pokrčil rameny, čímž vyjádřil souhlas. Když promluvil, jeho chladný, úsečný tón sotva zakrýval pohrdání.

„Vypadá to, že nám posílají prostředníka.“

Mezihra: Vyšetřovatel

– natahuje se ven natahuje se ven natahuje se ven –

Stotřináctkrát za vteřinu a nic neodpovídá a pořád se natahuje ven. Nemá vědomí, i když některé části ano. Obsahuje struktury, jež bývaly samostatnými organismy; domorodé, vyvinuté, složité. Je stvořeno k improvizaci, k využití toho, co má k dispozici, a pokračování. Co je dost dobré, musí stačit, artefaktů si nevšímá nebo je upravuje. Vědomé části se snaží dát smysl tomu snažení někam dosáhnout. Pochopit ho.

Jeden si představuje hmyzí nohu, jak sebou škube škube škube. Jiný slyší jiskru uzavírající mezeru, tikání tak rychlé, až se slévá v hukot. Další, netečná, znovu prožívá odpadání vlastního masa od kostí, nevolnost a strach a prosí o smrt, jako to dělá už celá léta. Jmenuje se Maria. Nedo volí jí zemřít. Neutěšuje ji. Nebere ji na vědomí, protože nemá vědomí.

Ale to neznamená, že není aktivní. Nachází moc a sílu, kde může, uhnížděno v lázni nízké radiace. Drobounké struktury menší než atomy sklízejí energii rychle letících částic, jež jimi procházejí. Subatomární větrné mlýny. Věc pojídá prázdnotu a natahuje se ven natahuje se ven natahuje se ven.

V artefaktech, jež si uvědomují samy sebe, stále poblíkávají vzpomínky na ztracené životy. Tkáně, jež byly proměněny, aniž by zemřely, uchovávají okamžik, kdy chlapec slyšel, že jeho sestra odchází z domu. Pamatují si tabulky s násobilkou. Přetrvávají v nich obrazy sexu a násilí a krásy. Udržují paměť těla, které už neexistuje. Vybavují si symboly: mitochondrie, mořská hvězdice, Hitlerův mozek v lihu, pekelná říše. Sní. Struktury, jež bývaly neurony, se zachívají, spojují do smyček, pálí a sní. Obrazy a slova, bolest a strach, bez konce. Drtivé vědomí nemoci. Hlas starého muže, který šeptá suchá slova a neví o tom. *Pět sáhů hluboko tvůj otec leží. Na jeho kostech korál vyrůstá.*

Kdyby existovala odpověď, mohlo by to skončit. Kdyby existoval někdo, kdo může odpovědět, mohlo by spočinout jako kulička na úpatí kopce, ale nic neodpovídá. Jizvy vědí, že žádná odpověď nepříjde, ale reflex spouští reflex spouští reflex a věc se natahuje ven a snaží se dosáhnout dál a dál.

Vyřešila miliardu malých hlavolamů a zakomponovala je do kaskád reflexů. Postrádá vzpomínky na to, že to provedla, ty jsou pouze v jizvách. Je jen natahování ven, snaha doručit zprávu, že úkol je splněn. Nic neodpovídá, proto nic nemůže skončit. Natahuje se ven. Je to složitý mechanismus na luštění hádanek za použití čehokoli, co může být použito.

Ty perly jsou na místě jeho očí.

A tak je to s průzkumníkem.

Ze všech jizev je tou, jež přibyla jako poslední. Je nejméně porušený. Je užitečný, proto je používán. Z jeho základu a vzoru věc vytváří vyšetřovatele, ačkoli si není vědoma, že to dělá, a zkouší tak dosáhnout dál. A něco jí odpoví. Něco nesprávného a cizího a domorodého, ale je tu odpověď, takže během let vytvoří vyšetřovatele znovu a jeho prostřednictvím se natahuje a sahá dál. Vyšetřovatel nabývá na složitosti.

Věc se nezastaví, dokud nedojde ke konečnému spojení, a k tomu spojení nedojde nikdy. Natahuje se, zkouší nové kombinace, jiné způsoby, jak dosáhnout dál, a neuvědomuje si, že to dělá. Neuvědomuje si vlastní existenci. Prázdnou, kromě několika nepodstatných částí.

Hmyzí noha sebou bude navždy škubat. Jizva, jež se nářkem dožaduje smrti, bude navždy naříkat. Vyšetřovatel bude věčně pátrat. Tichý hlas si bude věčně mumlat.

Z něj nevybledne nic, však vzejde z moře

proměna podivná a bohatá.

Natahuje se dál.

Kapitola čtvrtá: Holden

„MCRN *Sally Ride*, tady je nezávislá loď *Rosinante*, žádáme povolení projít Prstencem s nákladní lodí SVP *Callisto's Dream*.“

„Pošlete autorizační kód, *Rosinante*.“

„Posílám.“ Holden klepl na displej, odeslal kódy a protáhl si nohy a ruce. Ten pohyb ho v mikrogravitaci vytáhl z křesla. Několik namáhavých kloubů na různých místech jeho kostry zareagovalo zapraskáním.

„Stárneš,“ řekl Miller. Detektiv v pomačkaném šedém oblaku a plochém klobouku stál pár metrů od něj, s nohama na palubě, jako by tu měli gravitaci. Čím chytřejší se Millerova simulace stávala – a za poslední dva roky už se naučila i téměř srozumitelně vyjadřovat –, tím méně se snažila přizpůsobovat skutečnosti kolem sebe.

„Ty ne.“

„Na mých kostech korál vyrůstá,“ pravil přízrak souhlasně. „To je výměnný obchod, něco za něco.“

Když *Sally Ride* z Marťanské flotily poslala kódy s oprávněním ke vstupu, Alex je hezky pomalu protáhl Prstencem a *Callisto* se držela jeho kurzu i rychlosti. Loď se přesunula do černé nicoty hlavního uzlu, hvězdy zmizely. Miller při průletu branou zablikal, ztratil se, pak se začal znovu zhmotňovat, ale vzápětí vybuchl v roji modrých světlušek, protože se řinčivě otevřel palubní průlez a dovnitř se protáhl Amos.

„Přistáváme?“ zeptal se mechanik bez úvodu.

„Na téhle cestě není proč,“ odpověděl Holden a otevřel kanál k Alexovi v kokpitu. „Počkáme tady, dokud *Callisto* nepřistane, potom nás vezmeš zpátky.“

„Dal bych si docela líbit pár dní na stanici, šéfe,“ pravil Amos, připlul k jedné z pracovních stanic a připoutal se. Rukáv šedé kombinézy měl propálený a polovinu levé ruky mu pokrýval obvaz. Holden na něj ukázal, Amos pokrčil rameny.

„Na Tychonu na nás čekají dvě lodi s půdou,“ řekl Holden.

„Nikdo nemá koule na to, aby se pokusil vyloupit loď na téhle trase. Takovejch válečných lodí kolem! To by byla sebevražda.“

„A přesto nám Fred dobře platí za doprovod jeho lodí na stanici Medina, a mně se jeho peníze zamlouvají.“ Holden přešel okolí lodními teleskopy, přiblížil si jednotlivé prstence. „A nechce se mi tady zůstat déle, než je nezbytně nutné.“

Millerův duch byl výtvar mimozemské technologie, která vytvořila brány, přičemž Miller sám byl mrtvý. Následoval Holden asi dva roky od doby, kdy vyřadili z provozu centrální Stanici Prstence. Strávil hodně času tím, že Holdena lákal, žádal a přesvědčoval, aby se vydal nově otevřenými branami na průzkum planet za nimi. Holden si zachovával přičetnost jen díky skutečnosti, že se mu Miller mohl zjevovat, pouze když byl sám – a na lodi o velikosti *Rosinanty* nebyl sám skoro nikdy.

Alex připlul z kokpitu, řídnoucí vlasy mu na hnědé hlavě třely na všechny strany. Pod očima měl tmavé kruhy. „Nepřistaneme? Docela bych si dal líbit pár dní na stanici.“

„Vidíš?“ přidal se Amos.

Než mohl Holden odpovědět, vynořila se z průlezu Naomi. „Neletíme do přístavu?“

„Kapitán si chce pospíšíť pro ty transporty s hlinou na Tychonu,“ řekl Amos a nějak se mu povedlo, že jeho tón zněl neutrálně, a přitom posměšně.

„Vážně bych si dala líbit pár dní –,“ spustila Naomi.

„Slibuju, že si dáme týden oddechu na Tychonu, až se vrátíme. Jen nechci trávit volno, víte –“ Ukázal na obrazovky kolem, jež předváděly mrtvou kouli Stanice Prstence a třpytící se brány. „– tady.“

„Zbabělče,“ obvinila ho Naomi.

„Nojo.“

Komunikační panel se rozsvítil upozorněním na zprávu úzkým svazkem. Amos, který byl nejbliž, klepl na displej.

„Tady *Rosinante*,“ ohlásil se.

„*Rosinanto*,“ pozdravil známý hlas. „Tady stanice Medina.“

„Frede,“ povzdechl si Holden. „Nějaký problém?“

„Vy, mládeži, nechcete přistát? Vsadil bych se, že by vám přišlo vhod pár –“

„Můžu ti s něčím pomoci?“ skočil mu Holden do řeči.

„Jo, to můžeš. Zavolej mi, až zaparkujete v doku. Chci s tebou probrat pracovní záležitost.“

„Zatraceně,“ zavřel Holden, jakmile ukončil spojení. „Máte taky někdy pocit, že po vás vesmír jde?“

„Občas mám pocit, že vesmír jde po tobě,“ zazubil se Amos. „Je to docela sranda.“

„Znova jí změnili jméno,“ ozval se Alex a přiblížil si rotující stanici, která se donedávna jmenovala *Behemoth*. „Stanice Medina. To se k ní hodí.“

„Neznamená to náhodou ‚pevnost‘?“ Naomi se podmračila. „Možná je to moc válečnické.“

„Ale né,“ protáhl Alex. „Vlastně tak trochu. Znamenalo to ohrazenou část města. Ovšem později to představovalo taky společenské centrum. Úzké uličky, určené k udržení útočníků venku, omezovaly motorizovaný provoz, nepustily dovnitř ani koňské povozy. Takže se tam člověk dostal jenom pěšky. Shromažďovali se tam pouliční prodavači. Pevnost se změnila v místo, kde se nakupovalo, lidé se scházeli a pili čaj. Prostě bezpečné místo k setkávání. Pro stanici je to dobré jméno.“

„Hodně jsi o tom přemýšlel,“ podotkl Holden.

Alex pokrčil rameny. „Ta loď a její jména mají zajímavou historii. Začala jako *Nauvoo*. Útočiště, že? Velké město ve vesmíru. Pak se stala *Behemothem*, největší a nejhorší válečnou lodí v soustavě. A teď je z ní stanice Medina. Shromaždiště. Ta samá loď, tři různá jména, tři odlišné funkce.“

„Ta samá loď,“ opakoval Holden poněkud mrzutě, když dával *Rosinantě* instrukce k zahájení přistávacího manévru.

„Na jménech záleží, šéfe,“ řekl po chvíli Amos, na širokém obličejí zvláštní výraz. „Jména všechno mění.“

Uvnitř stanice Mediny se usilovně pracovalo. Rozsáhlé části centrálního rotujícího válce byly pokrývány půdou a připravovaly se k produkci potravin, ale na mnoha místech bylo ještě vidět kov a keramiku bubnu. Větší část škod, které bývalá kolonizační loď utrpěla během svých bitev, už obyvatelé opravili a vše vyčistili. Kancelářské a skladovací prostory válce se měnily v centrum průzkumu tisíce nových světů, jež se lidstvu otevřely. Jestliže Fred Johnson, bývalý plukovník pozemského vesmírného loďstva a v současnosti hlava úctyhodného křídla SVP, Medinu posadil na logické místo rodící se vlády jakéhosi budoucího Svazu planet, měl aspoň tolik rozumu, aby to neříkal nahlas.

Holden tu viděl umírat příliš mnoho lidí – nedokázal stanici vnímat jinak než jako hřbitov. Což ostatně platilo pro jakékoli vládní sídlo, na které si vzpomínal.

Fred si svou novou kancelář zařídil v místech, kde původně mělo být koloniální administrativní středisko – v době, kdy se Medina ještě jmenovala *Nauvoo*. Také kdysi použili jako studio Rádia Svobodná pomalá zóna. Teď byly stěny vyspravené, místnosti vymalované a zdobily je rostliny obnovující atmosféru a obrazovky s výhledem na oblast Prstence kolem lodi. V Holdenovi to spojení vyvolávalo zvláštní dojem. Jistě, lidstvo proniklo červími dírami do jiných dimenzí, do oblastí roztroušených po celé galaxii, ale nezapomnělo si s sebou vzít kapradí.

Fred štrachal v kanceláři a připravoval kávu.

„Černou, že?“

„Jo. Bez mléka.“ Holden si od něj vzal kouřící šálek. „Já sem chodím nerad.“

„Chápu. A cením si toho, žes přesto přišel.“ Fred klesl do svého křesla s povzdechem, který se v třetinové gravitaci z rotace stanice zdál přehnaný. Ovšem to, co Freda tížilo, nemělo co dělat s gravitací. Těch pět let, která uplynula od jejich prvního setkání, se k němu nezachovalo právě vlídně. Jeho vlasy, tehdy jen poprášené šedí, už zešedivěly úplně, tmavou pleť mu zbrázdily vrásky.

„Žádné známky, že by se probouzela?“ Holden ukázal šálkem s kávou k nástěnnému monitoru se zvětšeným obrazem kulovité Stanice Prstence.

„Musíš se na něco podívat,“ pravil Fred, jako by Holden nepoložil žádnou otázku. Když Holden přikývl, klepl Fred na stůl a obrazovka za ním ožila. Na ní se objevila tvář Chrisjen Avasaraly, znehybnělá uprostřed slova. Náměstkyně výkonné administrativy měla napůl spuštěná víčka a rty jí ztuhly v úšklebku. „Tohle je část, která se tě týká.“

„– jenom záminka, aby se předháněli, kdo má většího ptáka,“ řekla Avasarala, když Fred pustil záznam. „Takže já myslím, že pošleme Holdena.“

„Pošleme Holdena?“ opakoval Holden, ale videozáznam pokračoval a Fred mu neodpověděl. „Kam mě pošlete? Kam mě chcete poslat?“

„Když je na Medině, nemá to daleko, a všichni ho nenávidí stejně, tak by se dalo říct, že je nestranný. Má vztah k tobě, k Marsu, ke mně. Na diplomatickou misi se zatraceně nehodí, což z něj dělá nejvhodnějšího kandidáta. Seznam ho se situací, pověz mu, že Spojené národy mu zaplatí za jeho čas dvojnásobek obvyklé taxy, a pošli ho na Novou Zemi co nejrychleji, než se to tam podělá ještě víc, než už to je.“

Stará dáma se naklonila ke kameře, její obličej se na obrazovce zvětšil, až Holden viděl každý detail každé vrásky a znaménka.

„Jestli vám to Fred pouští, Holdene, vězte, že rodná planeta si vašich služeb vysoce cení. Snažte se moc do toho nešfouat, ať to nezmrvíte. Už tak je to tam na draka.“

Fred zastavil záznam a opřel se v křesle. „Tak...“

„O čem to ksakru mluvila?“ vyhrkl Holden. „Co je to ta Nová Země?“

„Nová Země je nenápaditý název prvního prozkoumaného světa za branami.“

„Ne, to přece byl Ilus.“

„Ilus,“ povzdechl si Fred, „je jméno, které tomu světu dali lidé z Pásu, kteří tam přistáli. Společnost Royal Charter Energy, korporace se smlouvou na počáteční průzkum, ho nazvala Nová Země.“

„To můžou udělat? Vždyť už tam žijí lidé. Všichni té planetě říkají Ilus.“

„No právě, u nás to není jiné. Vidíš ten problém?“ Fred si dal dlouhý doušek kávy, aby získal trochu času na přemýšlení. „Na tohle nebyl nikdo připraven. Loď plná ganymedských uprchlíků se zmocnila těžkého nákladáku Mao-Kwiků a vysokou rychlostí prosvítila Prstencem, jen co přišly první zprávy ze sond. Dřív než jsme měli čas posbírat kusy po našem prvním vpádu. Před vojenskou blokádou. Ještě než byla Medina připravena prosadit a vymáhat rychlostní limit v prostoru Prstence. Proletli tak rychle, že jsme je ani nestihli pozdravit.“

„Nech mě hádat,“ řekl Holden. „Brána k Ilusu leží přímo naproti bráně od Solu.“

„Ne úplně. Byli dost mazaní; vletěli dovnitř pod takovým úhlem, aby nenarazili do Stanice Prstence rychlostí tři sta tisíc kilometrů v hodině.“

„Takže oni si rok žijí na Ilusu, a najednou přijde RCE a povídá jim, jejdá, ve skutečnosti je ta planeta naše?“

„RCE má od Spojených národů povolení provádět vědecký výzkum na Ilusu, Nové Zemi, nazvi to, jak chceš. A jsou tam právě proto, že na té planetě uprchlíci z Ganymedu přistáli jako první. Původní plán byl takový, že budou nové světy studovat celá léta, než se tam kdokoli usadí.“

Cosí ve Fredově hlase zabrnkalo na cosí v Holdenově mysli. „Počkej. Povolení SN? Odkdy Spojené národy rozhodují o tisíci světu?“

Fred se nevesele pousmál. „Situace je komplikovaná. Máme tady Spojené národy, které se snaží silou prosadit svou správu nad novými světy. Máme tu občany SVP, kteří se někde usídlili bez povolení. Máme také energetickou společnost, jež získala smlouvu na svět, který má čirou náhodou nejbohatší zásoby lithia, jaké jsme kdy viděli.“

„A máme tebe,“ navázal Holden. „A ty si hodláš zřídít mýtnou stanicí na dálnici, kterou musí každý použít, aby se kamkoli dostal.“

„Dalo by se říct, že SVP zásadně nesouhlasí s myšlenkou, aby SN jednostranně vyhlásily své právo na vydávání podobných povolení.“

„Takže vy s Avasaralou tajně spolupracujete, abyste tuhle záležitost zvládli, než se příliš rozroste?“

„Je v tom ještě nejméně pět dalších proměnných, ale pro začátek – ano. A tady do věci vstupuješ ty.“ Fred na Holdena ukázal hrnkem s kávou. Na šálku bylo napsáno: **Šéf**. Holden potlačil smích. „Nikomu nepatříš, ale Avasarala i já jsme s tebou pracovali a myslíme si, že by to šlo znovu.“

„To je ale pitomý důvod.“

Fred mu věnoval nicneřikající úsměv. „Není na škodu, že máš loď, která je stavěná i na vstup do atmosféry.“

„Víš dobře, že jsme to nikdy nevyzkoušeli, že? Nejsem zrovna nadšený představou, že budeme poprvé sestupovat do atmosféry milión kilometrů od nejbližší opravárenské stanice.“

„*Rosinante* je také původně navržena pro armádu a –“

„Zapomeň na to. Ať už tvůj hrnek tvrdí cokoli, nehodlám se stát botou, která šlápne kolonistům na krk. To neudělám.“

Fred vzdychl a poposedl si na židli. Pak promluvil a hlas měl měkký a teplý jako flanel. Ale neskrýval tu ocel vespod.

„Pravidla o správě tisíce planet budou teprve vytvořena. Tohle je testovací případ. Ty do toho půjdeš jako nezávislý pozorovatel a mediátor.“

„Já? Jako mediátor?“

„Chápu tu ironii. Jenomže na Ilusu už to začíná vypadat špatně a my potřebujeme někoho, kdo dokáže zabránit dalšímu zhoršování situace, dokud se tři vlády nerozhodnou, jak se bude řešit příští krize.“

„Chceš říct, že mě tam posíláš, aby to vypadalo, že něco děláš, zatímco si budeš rozmyšlet, co dál,“ konstatoval Holden. „A jak špatné to tam je?“

„Kolonisté vyhodili do vzduchu těžký raketoplán RCE. Byl na něm i prozatímní guvernér. Je mrtvý, spolu s několika vědci a zaměstnanci RCE. Nijak nám neusnadní vyjednávání, když na Ilusu vypukne válka mezi lidmi z Pásu a korporací SN.“

„Takže mám udržet mír?“

„Přiměješ je, aby spolu začali mluvit a aby u toho vydrželi. A uděláš to jako vždycky, totiž zachováš absolutní transparentnost. Tohle je situace, kdy nějaké tajnosti nikomu neprospějí. To ti přece vyhovuje, ne?“

„Myslel jsem, že jsem pro vás byl něco jako postrach galaxie. Nechce náhodou Avasarala poslat zápalku do soudku s prachem, protože chce, aby to vybuchlo?“

Fred pokrčil rameny. „Mě ani tolik nezajímá, co chce ona, jako co chci já. Možná si tě stará paní oblíbila. Nežádej ode mě, abych ti to vysvětloval.“

Miller na Holdena čekal před Fredovou kanceláří.

„Momentálně jsou na stanici Medina tři tisíce lidí,“ řekl Holden. „Čím to, že tady právě teď není ani živáčka, který by ti bránil mě otravovat?“

„Bereš tu práci?“ zeptal se Miller.

„Ještě jsem se nerozhodl,“ odpověděl Holden. „Což ty, jelikož si provozuješ simulaci mého mozku, beztak víš. Tudíž tvoje otázka je vlastně pobídkou, abych to vzal. Zaraž mě, jestli se pletu.“

Vykročil chodbou, doufaje, že narazí na nějakého člověka, který Millerova ducha zažene. Miller ho následoval, zvuk jeho kroků na keramické podlaze se rozléhal chodbou. Skutečnost, že ta ozvěna existovala pouze v Holdenově mysli, ještě zdůrazňovala strašidelnost celé té věci.

„Nepleteš se. Měl by ses toho ujmout,“ pravil Miller. „Ten chlap má pravdu. Je to důležité. Přechod od pár našťvaných místních obyvatel k mlýnku na maso může proběhnout náramně rychle. Kdysi na Cereře –“

„Tak to ne. Žádné historicky lidového policajta od mrtvého chlapa. Co mají na Ilusu, že o to tak stojíš?“ zeptal se Holden. „Třeba by pomohlo, kdybys mi na rovinu vyklopil, co chceš na druhé straně těch prstenců.“

„Vždyť víš, co hledám,“ odvětil starý detektiv. Dokonce se mu podařilo zatvářít se smutně.

„Jo, tu divnou mimozemskou civilizaci, která tě stvořila. A já už vím, že ji nenajdeš. Sakra, ty sám přece víš, že ji nikdy nenajdeš.“

„Stejně musím pátrat –“ Miller zmizel. Kolem prošla žena v modré uniformě medinské bezpečnostní služby, která upírala pohled na svůj terminál. Zabručela cosi, co zřejmě měl být pozdrav, aniž by vzhledla.

Holden vystoupil po schodišti, jež vedlo na vnitřní povrch rotujícího obytného bubnu. Tam ho Miller určitě nezaskočí. Ve válci to kypělo aktivitou, dělníci rozhrnovali dovezenou půdu pro budoucí farmy, další stavěli prefabrikované domy, které budou sloužit jako obydlí a sklady. Holden jim vesele zamával. Vzhledem ke stále častějším Millerovým

zjevením se naučil cenit si chvíli, kdy měl na dohled jiné lidi. Jenom tím, že existovali, činili jeho život méně podivným.

Vyhnul se výtahu k přechodu ke strojovně, který by ho vyvezl z rotujícího válce do mikrogravitace na zádi bývalé kolonizační lodi. *Rosinante* tam byla zaparkovaná v doku u přechodové komory. Místo toho se vydal po dlouhé točité rampě, na níž ho mohl vidět každý uvnitř bubnu. Když po téhle rampě šplhal posledně, lidé kolem něj stříleli a umírali. Nebyla to příjemná vzpomínka, ale lepší než být v pasti výtahu s Millerem. Vesmír byl najednou nějak příliš plný jeho osobních vzpomínek.

Než prošel přechodovým bodem na palubu strojovny, chvíli se vznášel a rozhlížel se po obytném válci. Odtud, z vyvýšeného místa, se plochy půdy jevily jako tmavě hnědá políčka šachovnice střídající se s šedou barvou pláště bubnu. Stroje se mezi nimi pohybovaly jako kovový hmyz a čile pracovaly na neodhadnutelných úkolech. Měnily kovovou bublinu v malý soběstačný svět.

Zapomeneme, jak se to dělá, pomyslel si Holden. Lidstvo se sotva začalo učit, jak žít ve vesmíru, a teď to zase zapomene. Proč vyvíjet nové strategie přežití na mrňavých stanicích jako Medina, když máme tisíc světů, které můžeme dobýt, se vzduchem a vodou, které si můžeme volně přivlastnit? Byla to ohromující myšlenka, ale v Holdenovi vyvolala nostalgickou náladu.

Otočil se zády k pracovníkům pilně vykonávajícím svou nyní už zastaralou práci a vrátil se do své lodi.

„Takže,“ obrátila se Naomi k posádce usazené v jídelně *Rosinanty*, „letíme na Ilus?“

Holden jim několik minut vysvětloval, co od nich Fred Johnson a Chrisjen Avasarala chtějí, a pak pozvolna umlkl. Popravdě na Naomiinu otázku neměl odpověď.

„Je spousta důvodů, proč bychom to měli udělat,“ vyjádřil se konečně a vytukával přitom na kovovou stolní desku rychlý rytmus. „Je to velká věc. Testovací případ pro tisíc světů. Připouštím, že mě láká představa, jak právě my nastavujeme úhel, pod kterým se na podobné případy budou ostatní dívat. Možná pomůžeme s vytvořením vzoru pro všechny, kdo nás budou následovat. To je zatraceně vzrušující.“

„A peníze se hodí,“ poznamenal Amos. „Nezapomeň na peníze.“

„Jenomže...“ pobídla Holdena Naomi a s úsměvem mu položila ruku na paži. Dávala mu tím znát, že by s nimi měl sdílet i své obavy. Oplatil jí úsměv a pohladil ji po ruce.

„Jenomže mám jeden zatraceně pádný důvod říct ne,“ prohlásil. „Miller si vážně moc přeje, abych tam letěl.“

Všichni zůstali dlouho potichu. Naomi promluvila první.

„Ty to vezmeš.“

„Opravdu?“

„Ano,“ přikývla. „Protože si myslíš, že jim můžeš pomoci.“

„Ty myslíš, že nemůžeme?“

„Ne,“ řekla Naomi. „Myslím, že to dokážeš. A i kdybychom se mýlili, štválo by tě, kdybychom to nezkusili.“

„Kdybyste potřebovali další důvod,“ dodal Amos, „tak prachy se vždycky hodí.“

Kapitola pátá: Basia

„Ježíši, Basio, chlapče můj,“ pravil Coop, „my teď *vyhráváme*. Jak moc velká baba bys byl, kdyby se to zvrtilo?“

Ostatní na něj vyčkávavě hleděli. Scotty a Pete, ale také Loris a Caterine. Ibrahim a Zadie. Basia si založil ruce.

„Jestli přijdou na to, kdo zabil jejich guvernéra –,“ začal, ale Coop mávl rukou, jako by odháněl mouchy.

„Nepřijdou. Jestli to nezjistili doteď, zařadí to prostě mezi to všechno, co se tady stalo. Sakra, já sám si nepamatuju, kdo to udělal. Ty to snad víš, Zadie?“

Zadie zavrtěla hlavou. „*Ne savvy mé,*“ odpověděla dialektem Pásu. Pásu, odkud pocházela. Coop na ni ukázal, jako by dokázala jeho tvrzení.

„Mně se taky nelíbí, jak to dopadlo,“ ozval se Pete. „Ale kdybysme to neudělali, byli by už tady se vším všudy, nejenom s pár kousky a zbytky. Až sem dorazí Holden, už by tady měli město pod kupolí, a co by pak bylo s náma?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Coop. „Zpomalit je, to jsme chtěli, a taky že jsme je zpomalili. Teď je otázka, jak využijeme ten čas, co nám zbývá.“

„Mohli bysme je všechny pobít a naházet těla do dolů,“ navrhla Loris, ale její úsměv naznačoval, že to myslí převážně v žertu.

„Napadlo mě, že bysme jim mohli pokazit transmitter,“ řekl Ibrahim. „Veškerá jejich komunikace jde přes jeden zesilovač v jejich technické boudě. Když se s ním něco stane, budou odkázáni na stejnou šířku pásma jako my ostatní.“

„Sundá to taky jejich ruční terminály?“ zajímal se Coop.

„Možná,“ odpověděl Ibrahim. „Rozhodně budou fungovat jenom na lokální úrovni a na dohled.“

„To by stálo za zvážení,“ mínil Coop.

Zřícenina, kde se shromáždili, ležela půl hodiny rychlé chůze od města. Mohutné věže z neznámého materiálu, podobného kosti, se zvedaly ze země a nakláněly se k sobě ve vzorcích, jež se zdály téměř náhodné, dokud se na ně člověk nepodíval přesně ze správného úhlu – pak spatřil

jakousi propracovanou symetrii. Nižší části stavby měly zaoblené rohy, zakřivené jako obratle nebo převody nepředstavitelně mrštného stroje.

Mírný větřík se proplétal troskami se zvukem vzdálené rákosové flétny. Něco tu kdysi žilo, ale nyní už to bylo pryč a jeho kosti se staly úkrytem Basiovi a jeho tajnému spolku. Náhle si vybavil video, které kdysi viděl: koryše, jak osídlují kostru mrtvé velryby

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl Basia. „Oč vlastně usilujeme? Připravíme je o širokopásmové spojení. K čemu nám to bude?“

„Bude pro ně obtížnější prokázat svou cenu,“ opáčila Loris. „Četla jsem tu smlouvu jako každý. Ano, je tam spousta řečí o ochraně a zachování prostředí, také základní vědecké požadavky a dodatky, ale jedna věc je jistá. RCE je tady kvůli zisku. Jestliže jim dáme jasně najevo, že se jim to nevyplatí...“

„Na tom nesejde,“ vmísil se Ibrahim. „To my musíme prokázat svůj nárok na planetu. Na výnosy a ztráty dojde později.“

„Nesouhlasím s tebou, Brame,“ namítla Loris. „Když se podíváš na historii kolonialismu, zákonné precedenty a vlastnické nároky se téměř vždy odůvodňují až dodatečně. Ty vidíš –“

„Co vidím já,“ skočil jí do řeči Coop, „je, že se nám krátí doba, než se sem dostane pozorovatel SVP/SN a změní pravidla hry. Basio? Nechceš se k tomu vyjádřit?“

Basia zapraskal klouby na rukou. „Musí vidět, že RCE je v rozkladu a my máme loď plnou rafinovaného lithia, připravenou pro trh.“

„A takhle to potřebujeme zařídit.“ Coop předvedl svůj jízlivý úsměv.

Po schůzce odcházeli po jednom nebo po dvojicích, aby nebudili pozornost. Nejdřív Pete a Ibrahim, společně, protože byli milenci. Potom Scotty, pokuřující z dýmky. Loris a Catherine. Obvykle následovali Zadie a Coop, ale dnes ne. Dnes Coop pokynul Zadie, ať jde napřed. Přikývla gestem jedné ruky – fyzický idiom lidí z Pásu, kteří byli zvyklí komunikovat ve skafandrech – a vykročila; kvůli příliš dlouhým údům se její držení těla a chůze jevíly současně ladně i nemotorně. Jako u žirafy.

„Těžce to prožíváš, kamaráde,“ řekl Coop.

Basia pokrčil rameny. „Nebyl to nejšťastnější začátek. To je vše.“

„Bývals jedním z nich, nebojovals,“ pokračoval Coop.

„Nebojoval,“ přisvědčil Basia trpce.

Žili spolu s ostatními na lodi léta – po Ganymedu. Právě oni dva se hádali o exodus k novým planetám, když se v Prstenci otevřely brány. Basia Coopa znal. Věděl, že byl členem frakce SVP, jež nikdy nepřistoupila na kompromis s vnitřními planetami. Rozdělený kruh Spolku vnějších

planet měl vytetovaný do kůže nad levou lopatkou. Basiovi vytanulo na mysl, a nikoli poprvé, že výraz *vnější planety* v posledních letech nabyl zcela nového významu.

„Může to být drsné,“ řekl Coop. „Obzvlášť na velkých stanicích. Ceres, Eros, to už je dlouho. Ganymedes. Všude plno vnitřníků. Žiješ s nima, pracuješ s nima. Třeba si některé oblíbíš. A potom přijde rozkaz, a musíš otevřít poklop a někdo umře. Nedá se to obejít, protože by si mohli všimnout, že někdo měl umřít, a je naživu, a pak začít hledat vzorec. Odhalit celou buňku.“

Basia přikývl, ale v ústech měl kyselou pachuť. „To jsme jako my? Buňka SVP?“

„Vzdorujeme moci pozemských korporací, no ne? Jsou horší cíle.“

„Jo,“ přisvědčil Basia. „Rozumím.“

„Vážně? Protože já vidím, že lidem nasazuješ moc brouků do hlav. Přemýšlíš, jestli jsme na té cestě, po které jsme chtěli jít.“

Basia se naježil. „A to ti vadí?“

„To je tvůj problém, kamaráde. Čím víc nad tím hloubáš, tím víc hloubají i ostatní. A ať už předstírám, co chci, všichni si pamatujeme, kdo zmáčkl ten knoflík.“

Cestou zpátky ze schůzek měl Basia pokaždé mizernou náladu. Všude viděl drobné připomínky toho, co jejich skupina – jeho buňka – udělala, a co nedokázala. Malou hydrologickou laboratoř dole u potoka se zakřivenou kupolí a vrtáky, jako miniaturní doly. Barák exobiologů, osamělý na kraji městečka. Neznámé tváře na náměstí, oblečení, ušité podle stříhů RCE.

Na rovině severně od města se zvedal prach při fotbalovém utkání, kde hráli místní včetně jeho syna Jacka s lidmi z korporace. Aspoň že byli v různých týmech. Basia si kus zašel, aby se vrátil do města pěkně po pěšině, která vedla k dolům. Větrík sílil, už z něj byl vítr, zvedal vzdušné víry. Vysoko na modrém nebeském oblouku se objevil klín obrovských tvorů podobných vzdušným medúzám, za jejichž bledými, bílými těly se táhly zlatavé stuhy. Lucia říkala, že každá z nich je velká jako loď, ale on tomu nějak nemohl uvěřit. Zauvažoval, jestli už těm tvorům někdo dal jméno.

„Basio!“

„Carol,“ pozdravil kývnutím. Mohutná žena ho dohonila. Carol Chiwewe hned po přistání jednomyslně jmenovali koordinátorkou. Byla

bystrá a cílevědomá, rázná, a přitom nikoli neústupná. Téměř určitě uhodla, že je zapleten do toho, co se stalo s přistávací plochou, ale to nevadilo. Některá tajemství zůstanou utajená, protože o nich nikdo neví. Jiná zase proto, že o nich nikdo nepoví.

„Dávám dohromady údržbářskou partu do dolů. Odchod zítra. Bude tam tak pět šest dní. Jdeš taky?“

„Nějaké potíže?“

„Ne, a myslím, že by to tak mělo zůstat. Už chybí jenom nějaká ta várka – dostaneme jich pár nahoru, a můžeme odletět s nákladem.“

„Bylo by fajn mít plný sklad, než dorazí pozorovatel,“ pravil Basia.

„Vidě?“ usmála se Carol. „Dobře že jdeš. Sraz v devět na náměstí.“

„Fajn,“ přikývl Basia, Carol ho plácla po rameni a vrátila se zpátky k činnosti, kterou patrně přerušila, když ho zahlédla. Až po nějakých dvaceti minutách si uvědomil, že vlastně ani neřekl ano. No, to je nejspíš důvod, proč tady Carol velí, usoudil.

Jeho domov se nacházel téměř na kraji města. Cihly vyrobili ze zdejší hlíny upravené pomocí některých důlních zařízení a vypálené v peci vytápěné spalovacím motorem. Primitivnější už by bylo, leda kdyby si vyhloubili jeskyni a na stěny namalovali bizony. Lucia stála na verandičce a zametala cihly metlou z místní trávy, která páchla jako močůvka a pepermint a po uříznutí měnila barvu z černé na zlatou.

„Nemáš ani zdání, co ta věc vypouští za plyny,“ řekl. Byl to takový jejich vtípek. Její odpověď mu vždy prozradila, jak na tom jsou. Lakmu-
sový test pH jejich manželství.

„Třetina z nich je kancerogenní, třetina mutagenní a u třetiny netušíme, co dělá,“ odpověděla s úsměvem. Takže bylo všechno v pořádku. Basiovi se uvolnil uzel úzkosti v břiše. Políbil ji na tvář a sehnutý vešel do chládku v domě.

„Můžeš toho klidně nechat,“ doporučil jí. „Vítř to hned nafouká zpátky.“

Lucia metlou ještě několikrát ledabyle mávla, tráva přitom na cihlách syčela. Potom manžela následovala dovnitř. V porovnání s Ganymedem nebo ubytováním na lodi byl dům velký. Měli ložnice pro každé z dětí a další společnou pro sebe. Zvláštní místnost na přípravu jídla. Kapitánské apartmá na *Barbapiccole* se nemohlo pochlubit tolika čtverečními metry jako Basiův dům. Bylo to jako barbarský palác, a byl jeho. Sedl si do křesla u předního okna a vyhlížel na pláň.

„Kde je Felcia?“ zeptal se.

„Venku,“ odpověděla Lucia.

„Mluvíš úplně jako ona.“

„Můj hlavní zdroj informací o Felcii je Felcia,“ pravila Lucia. Usmívala se. Dokonce se dalo říct, že se trochu smála. Její nejlepší nálada za posledních kdovíkolik týdnů. Basiovi bylo jasné, že to je její volba. Z nějakého důvodu potřebovala, aby byl v pohodě, a kdyby byl chytřejší, jistě by se takové manipulaci bránil. Jenomže se mu nechtělo. Chtělo se mu chovat se aspoň na chvíli, jako by bylo všechno v pořádku. A tak hrál s ní.

„To zdědila z tvé strany. Já byl jako kluk vždycky poslušný. Máme něco k jídlu?“

„Lodní příděly.“

Basia si povzdechl. „Žádný salát?“

„Brzy,“ slíbila. „Nová úroda vypadá dobře. Jestli v nich nenajdeme nic divného, od příštího týdne budeš mít tolik mrkve, kolik budeš chtít.“

„Jednou je budeme pěstovat v místní půdě.“

„Spíš severně odtud.“ Lucia mu položila ruku na rameno a vyhlížela oknem s ním. „Tady v okolí se moc nedaří ani domácí fauně.“

„Sever. Jih. Ilus je *tady všude*, co se mě týče.“

Otočila se a zamířila do kuchyně. Basia pocítil touhu po ní, nostalgii těla, jež náležela dobám, kdy byli mladší, bez dětí a pořád nadržení. Slyšel praskání a sykot otevíraných plechovek s dávkami. Zavanulo to vůní sag aloo. Lucia se vrátila s talířkem o velikosti dlaně pro každého.

„Děkuju,“ řekl.

Lucia pokývla a usadila se do své židle, s nohou pod sebou. Gravitace ji změnila. Svaly na jejích pažích a ramenou se zdály výraznější, křivka jejích zad vsedě zaujímal odlišný úhel. Ilus je měnil způsoby, jaké nikdy neočekávali, i když možná měli. Nabral si na vidličku sag aloo.

„Zítra jdu do dolů,“ oznámil.

Lucia nepatrně povytáhla obočí. „Pročpak?“

„Údržba,“ odpověděl, načež dodal, protože věděl, co si myslí: „Carol mě o to požádala.“

„Tak to je v pořádku.“ Tím chtěla vyjádřit spokojenost, že ho požádala Carol, nikoli Coop. Pocítil zahanbení a potom zase podráždění, že se zastyděl. Sevřel rty o něco pevněji.

„Přichází pozorovatel,“ ozvala se Lucia, jako by tím nic nemyslela. „James Holden.“

„Slyšel jsem. To je dobré. Poskytně nám to nějakou páku proti RCE.“

„To předpokládám.“

Pamatoval doby, kdy se spolu smáli. Když Lucia přicházela z nemocnice na Ganymedu se spoustou historek o pacientech a jiných doktorech. Jedli stejky vypěstované v nádržích, měkké, jako by pocházely ze

skutečných zvířat, pili pivo zkvašené na jejich malém měsíci. Vykládali si celé hodiny, dokud nebyl čas jít spát. Teď byly jejich rozhovory opatrné, jako by slova měla skleněné kosti. Raději změnil téma.

„Je to zvláštní, když si tak uvědomím, že patrně už nikdy nebudu svařovat ve vakuu. Všechna ta učňovská léta a práce, a teď mám pokazdé kolem sebe vzduch.“

„To mi povídej. Kdybych tušila, jak tohle všechno dopadne, vybírala bych si praxi na všeobecných klinikách.“

„No, jsi nejlepší specialista na chirurgii ruky na planetě.“

„A jako nejlepší chirurg ruky neustále studuju všechno o zažívacích potížích a gynekologii,“ pravila Lucia suše. Oči jí ztvrdly, její pohled se vzdálil. „Musíme si promluvit o Felcii.“

A bylo to tu. Ta jemnost, klid, ty příjemné vzpomínky. Všechno proto, aby se dostali právě sem. Narovnal se, poposedl a sklopil zrak.

„A o čem?“

„Pořád mluví o tom, co bude dál. S ní.“

„To samé, co s námi ostatními,“ řekl Basia.

Lucia si dala do úst další sousto a pomalu žvýkala, ačkoli to jídlo stěží vyžadovalo. Poryv silného větru se opřel do okna s tichým fukáním pís-ku o sklo. Když promluvila, její hlas zněl měkce, ale neústupně.

„Pomýšlí na univerzitu. Udělala si všechny kurzy a zkoušky na síti. Potřebuje naše schválení, než si podá žádost.“

„Je na to moc mladá,“ namítl Basia. Už když to vyslovil, bylo mu jasné, že zvolil špatný přístup. Pocit marnosti mu sevřel hrdlo, odložil zbytek jídla na područku.

„Nebude moc mladá, až se tam dostane,“ pravila Lucia. „Kdyby letěla s prvním nákladem a přestoupila na Medině, za devatenáct měsíců bude na Ganymedu nebo Cereře. Možná za dvacet.“

„Potřebujeme ji tady,“ prohlásil Basia tvrdým a rozhodným tónem. Rozhovor byl u konce. Až na to, že nebyl.

„Nelituju, že jsme sem šli,“ řekla Lucia. „Nemusels mě k ničemu nutit. Ty měsíce po Ganymedu, kdy jsme žili natlačení na sebe jako krysy... Všechny ty přístavy, které nás odmítly přijmout... Pamatuju si to. Když rozpustili společnost Mao-Kwikowski, já sama pomáhala kapitánu Andradovi vyplnit dokumentaci o záchraně majetku. To já udělala z *Barbapiccoly* naši loď.“

„Já vím.“

„Když jsme hlasovali, vždycky jsem dala hlas tobě. Možná že nás život uprchlíků změnil; možná jsme zdivočeli nebo jsme se stali odvážnějšími.“

Já nevím. Ale přijít sem? Začít od začátku pod volným nebem? Pod nějakým novým sluncem? Připadalo mi to stejně přirozené jako tobě, a nelituju, že jsem sem šla.“

Mluvila teď zuřivým tónem. Z tmavých očí jí šlehaly blesky, jako by ho vyzývala, aby jí zkusil odporovat. Nezkusil.

„Kdybychom měli strávit zbytek života těžbou lithia a pěstováním mrkve, těšilo by mě to,“ pokračovala. „Kdybych už nikdy neměla přišít utržené ligamentum nebo nechat znovu narůst ztracený palec, nevádí. Protože jsem si to vybrala. Jacek a Felcia tu možnost neměli.“

„Já svoje děti nepošlu zpátky,“ řekl Basia. „Co by je tam čekalo? Tady je přitom potřeba udělat tolik práce, je toho tolik, co se musíme dozvědět a naučit, co objevit... Jak může být dobrý nápad vracet se zpátky?“ I on mluvil hlasitěji, než měl v úmyslu, ale nekřičel. Ne úplně.

„To, že jsme tady, byla naše volba,“ odporovala mu Lucia. „Felcia si vybere, co si vybere. Nemůžeme jí stát v cestě, ani jí nemůžeme pomoci.“

„Pomáhat jí zpátky, to není žádná pomoc,“ prohlásil Basia. „Patří sem. My všichni patříme sem.“

„Tam, odkud jsme přišli –“

„My už pocházíme tady odtud. Nezáleží na tom, co bylo předtím. Teď jsme domorodci. Z Ilusu. Radši umřu, než bych jim dovolil přinést sem jejich války a zbraně a korporace a vědecké projekty. V žádném případě nedostanou další z mých dětí.“

„Tati?“

Jacek stál ve dveřích. U boku si držel fotbalový míč a v očích měl ustaraný výraz.

„Synku,“ řekl Basia.

Jediný zvuk teď bylo kvílení větru. Basia se zvedl, vzal svou plechovku, pak i Lucinu. To, že vzal její zbytky do recyklátoru, představovalo malou olivovou ratolest, ale nic víc neměl. V hrdle mu bublal bezmocný hněv a hanba a snažily se prodrat ven. Katoa, přistávací plocha, znepokojený Jacek. Roky, které strávili poletováním, načež zakotvili v cihlovém paláci, který jeho dcera chce opustit. Tohle všechno smíchané do ochromujícího vzteku, žhavého jako pájka.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Jacek.

„Jen jsme si s matkou povídali.“

„Nejsme tady odtud,“ řekla Lucia, jako by tu Jacek nebyl, jako by se dospělí o tomhle mohli bavit i před chlapcem. „Snažíme se o to, ale ještě tomu tak není.“

„Ale bude,“ prohlásil Basia.

Kapitola šest: Elvi

Elvi seděla na vysoko položené louce, nohy natažené před sebou, a tiše pozorovala okolí. Místní ekvivalenty rostlin – nemohla jim říkat rostliny – vyrůstaly ze suché béžové hlíny a natahovaly se ke slunečnímu světlu. Nejvyšší dosahovaly stěží půlmetrové výšky a měly ploché zvlněný vrcholek, jenž se otáčel za sluncem a zeleně opaleskoval jako brouččí krovky. Mírný větřík pohyboval stonky a chladil Elvi tváře. Nehýbala se. Čtyři metry od ní vrkal ještěř imitátor.

Tentokrát se vrkavá odpověď ozvala blíž. Elvi div nenadskakovala vzrušením. Nejradši by vesele zamávala rukama, zachichotala se. Ale zůstala nehybná jako kámen. Kořist se přikolébala blíž. Měla zhruba velikost vrabce, po bocích se jí táhl měkký lem čehosi jako peří nebo hustá srst. Pohybovala se na šesti dlouhých neohrabaných nohou, z nichž každá končila dvojitým háčkem. Ráda by v nich viděla prsty, ale dosud žádnou z těch potvůrek nepřistihla při použití háčků k manipulaci s nějakým předmětem. Tvor znovu zavrkal; hrdelní zvuk napůl mezi voláním hrdličky a afrického holuba. Ještěř imitátor chvilku vyčkal, jeho daleko od sebe položené oči se upřely na drobné zvířátko. Elvi sledovala chvění jeho boku, téměř neviditelné třepotání kůže podobné šupinám.

Rychlostí střely se ještěř tlamou vykloubila a vylétla z ní vlhká růžová hmota. Kořist nestačila ani vykvíknout. Ještěřův vychlípitelný žaludek ji přitiskl k zemi. Elvi potěšením zavrtěla pěstmi, když pozorovala, jak ještěř začíná po suché půdě zatahovat své vnitřní orgány zpátky. Kořist byla mrtvá nebo ochromená a přilepená k růžové tkáni. K žaludku se přilepil také prach a drobné kamínky. Nakonec celá hmota dospěla k ještěřově příliš široké tlamě a nastal pomalý proces vtahování neuspořádané směsi tlamou zpátky dovnitř. Ze svých předchozích pozorování Elvi věděla, že zabere skoro hodinu, než se ještěřovy propadlé boky znovu vyplní. Zvedla se, oprášila a kulhavě vykročila.

Nohu měla ještě v sádře, kterou jí nasadili té strašné první noci. Bolest ze zlomené kosti se změnila v tupé pobolívání, chůze byla už jen nepohodlná, nikoli nemožná, ale pohyb se sádrou ji namáhal. Otevřela brašnu,

černý mřížovaný materiál jí pod prsty zacvakal. Jemně zvedla krmícího se ještěra a uložila ho dovnitř. Přelétl jí nedůvěřivým pohledem. Oprávněně.

„Je mi líto, maličký,“ řekla. „Je to ve jménu vědy.“

Zaklapla brašnu a spustila sběratelskou sekvenci. Ještěr okamžitě zemřel a započala vnitřní analýza, katalogizace hlavních částí zvířecího těla; vlasově tenké jehly probodávaly mrtvolku a odebíraly vzorky vždy na hranici odlišných tkání, načež informace předávaly specializovanému systému v popruhu brašny. Než Elvi dojde ke své chýši a vytáhne nasbíraná usmrčená těla, aby je uložila do skladu, její počítač vytvoří model ještěra i jeho kořisti – terabyty dat budou připraveny k předání na *Edwarda Israele* a odtud do laboratoří na Měsíci. Signál urazí cestu, jež jí zabrala osmnáct měsíců, za několik hodin, a po tuto dobu bude znát tajemství těchto tvorečků jen ona a její pracovní skupina. Kdyby sem teď přišel Bůh a nabídl jí výměnou Alexandrijskou knihovnu, neměnila by.

Jak se tak plahočila dolů po mírném svahu k chatce, rozprostřela se před ní hornická vesnička. Byla to mrňavá osada. Dvě paralelní ulice, uprostřed mezera představující náměstí. Budovy splácané ze zásob, které si kolonisté přivezli, a z toho, co našli na povrchu planety. Budovy stály v nepatrně křivých řadách, jako by tu někdo rozhodil kostky. Elvi byla zvyklá na přísně lineární architekturu, jež vyplývá ze života všude, kde je nouze o prostor. Tady nic takového neplatilo, a městečko se díky tomu jevilo organičtěji, jako by tu vyrostlo samo od sebe.

Fayez seděl na verandičce před domkem. Kůže mu během týdnů po ztroskotání ztmavla. Předběžné hydrologické studie jeho a pár dalších vědců oddělily od skupiny; strávili téměř dva týdny ve volném terénu.

„Víš, co se mi na téhle planetě líbí?“ zeptal se místo pozdravu.

„Nic?“

Zamračil se na ni, předstíraje zraněné city. „Miluju její dobu rotace. Třicet hodin. Zvládneš celodenní práci, opiješ se v baru, a ještě se v noci báječně vyspíš. Nechápu, proč nás to doma nikdy nenapadlo.“

„Jsou tady jisté výhody.“ Elvi odemkla dveře a vešla.

„Pochopitelně to znamená, že za poslední měsíc jsme tu strávili skoro šest týdnů,“ pravil Fayez. „Díky Bohu na nás nepřípadla jedna z těch mrňavých, zběsile rotujících planet, kde mají každých šest hodin západ slunce. Ještě kdyby se tak dalo něco udělat s tou gravitací.“

Jednotku tvořila jediná místnost o rozměrech čtyři krát šest metrů s lůžkem, sprchou, záchodem, kuchyňkou a pracovní stanicí, všechno

v jednom. Když vkládala brašnu do archivačního skladu, napadlo ji, jak velká část její práce se skládá z vyvozování závěrů podle vzhledu. Jakmile spatřila ještěrovy oči směřující dopředu, odhadla, že jde o predátora. Kdokoli by se pozorně zahleděl na její chatku, pochopil by, že v návrhu konstrukce prostor představoval luxus. To bylo na evoluci úžasné. Pohlédla do zrcadla nad umyvadélkem. Kůži jí pokrývala tenká vrstva béžového prachu, podobná jevištnímu mejkapu.

„Nechce se mi tohle dělat,“ řekla a otírala si obličej vlhkým papírovým kapesníkem.

„Podívej se na to z té lepší stránky,“ pravil Fayez. „Až dosud se nás pokusili zabít jenom jednou.“

„Tos mě moc nepovzbudil.“

„Ani jsem se nepokoušel.“ Bolestně se ušklíbl při bezděčné vzpomínce na mrtvého muže – guvernérovo jméno Trying znamenalo v angličtině ‚snažící se‘ či ‚pokoušející se‘.

Guvernéra zpopelnili spolu s ostatními oběťmi ztroskotání. Kromě jednoho z kolonistů, který už na planetu přicestoval s neléčitelnou rakovinou kostí, to byli první zemřelí na tomto světě. A docela jistě tu byli také první vrazi.

Jinak ale byli lidé z osady nanejvýš laskaví. Lucia Mertonová, lékařka, která jim po havárii přišla na pomoc, pečovala o každého zraněného. Muž z Cerery jménem Jordan přinesl Elvi jídlo, které pro ně uvařila jeho žena. Kněz ji pozval na bohoslužby do vesnického kostela. Chování vesničanů jasně vypovídalo o tom, že jsou to vlídní, jemní, spolehliví lidé. Až na toho, kdo zabil guvernéra a téměř tucet dalších.

Tábor RCE stál jižně od vesnice.

Necelá polovina zaměstnanců RCE tady na planetě, včetně Elvi a Fayeze, se rozhodla zúčastnit se vesnického shromáždění. Ostatní byli zcela pohlceni svou prací nebo se dosud nezotavili ze zranění. Kdyby Elvi nevnímala jako svou povinnost poučit všechny o nebezpečích kontaminace, možná by také zůstala ve své chýšce.

Většinu zaměstnanců RCE tvořili terénní vědeckí pracovníci. Oblékali se prakticky a pohodlně, což se týkalo i jí. Formálně oblečení byli pouze členové bezpečnostního týmu. Hobart Reeve, Murtryho zástupce, šel v čele trojice ozbrojených strážců v uniformách, v nichž vypadali jako vojáci nebo policisté. Tihle lidé nebyli v havarovaném raketoplánu, ale přiletěli vzápětí v lehké lodi. Když přišel rozkaz RCE, aby na planetu nesestupoval nikdo další, dokud se nedostaví pozorovatel SN, Reeve už vyšetřoval ‚nehodu‘, jak to důsledně nazýval.

Společenská místnost se nacházela na náměstí, kde ji od kostela dělila holá hlína a kámen. Nebýt náboženských motivů pod okapy kostela, byly by obě budovy k nerozeznání.

Židle byly vyrobeny z průmyslových krytů a upravených protinárazových křesel. Kdyby se vesnice nacházela v mírnější klimatické zóně, kde se vyskytovalo víc místní flóry, mohla mít k dispozici nějaký ekvivalent dřeva. Tady však bylo lithium nejbližze povrchu, a právě lithium mělo přinést tomuto společenství peníze. A tak podobně jako se mikroorganismus pohybuje podle koncentračního gradientu, veškeré přítomné lidstvo se soustředilo na těchto dvaceti čtverečních kilometrech.

Elvi seděla vzadu spolu s ostatními lidmi z RCE, pouze Reeve se zbytkem bezpečnostní jednotky se usadil víc dopředu, mezi místní. Sledovala, jak dochází k oddělování různých skupin. Nikdo to rozdělení nevynucoval, nicméně tu bylo. Michaela, profesí atmosférický fyzik, si s úsměvem sedla vedle ní. Anneke a Tor, geoinženýři, se ruku v ruce posadili z druhé strany, Fayez do křesla za ní, a hned se dal do hovoru se Sudyam, která přiletěla prvním lehkým raketoplánem hned po havárii. Po ‚nehodě‘. Útoku. Anneke se nahnula k Torovi a cosi mu pošeptala. Zčervenal a až příliš energicky přikývl. Elvi se pokoušela nevšímat si jejich erotických hrátek.

Starostka Prvního přistání byla Marťanka s výraznými rysy, širokou výslovností a vlasy na ježka jménem Carol Chiwewe, ovšem místní jí říkali koordinátorka, nikoli starostka. Zjedнала si ve shromáždění klid a Elvi cítila, jak jí začíná rychleji bušit srdce. Program jednání stanovili lidé z Pásu, takže nejdřív přišly na řadu záležitosti důležitější pro ně než pro Elvi či RCE: Rozvrh údržby vodního čisticího zařízení, zda přijmout úvěrový limit od banky provozované SVP za nepříznivých podmínek, nebo vyčkat na prodej prvního nákladu lithia a pokusit se o výhodnější smlouvu. Všechno se projednávalo v klidu a uvážlivě. Pokud tady byl hněv nebo strach nebo vražedné úmysly, pohřbili je tak hluboko, že už nebyla vidět ani mohyla.

Konečně přišla řada na Reeva. Rázně vystoupil dopředu a zkrivil rty ve slabém, nuceném úsměvu.

„Děkuji vám, paní koordinátorko, že jste nás přizvala,“ začal. „Vedení nám potvrdilo, že na cestě už je nezávislý pozorovatel SN, Marťanského kongresu a SVP, aby nám pomohl s řešením rozvoje kolonie. My zase doufáme, že se nám do jeho přiletu podaří vyřešit záležitosti týkající se bezpečnosti.“

Doufáme, že se nám podaří oběsit zločince dřív, než se sem dostane někdo, kdo by nám to zakázal, přeložil Fayez tiše, aby to zaslechla jen Elvi a nikdo další.

„Už jsme identifikovali výbušniny použité při útoku a vyšetřujeme, kdo k nim měl přístup.“

Nemáme nejmenší poněti, kdo to provedl, a protože vy křupani skladujete důlní výbušniny v nezamčené kůlně, nemáme šanci to v dohledné době vypátrat.

„Jistě nemusím vysvětlovat závažnost situace, nicméně společnost Royal Charter Energy je odhodlána zajistit úspěch této kolonie, a to jak ve prospěch našich zaměstnanců, tak zdejší komunity. Jsme v tom spolu, a moje dveře jsou vždy otevřené každému, kdo má nějaké otázky nebo starosti, a doufám, že se můžeme i nadále spolehnout na vlídnost a spolupráci, jakou jste nám od našeho příchodu projevovali.“

Takže jelikož nemáme nic v ruce, opravdu bychom ocenili, kdybyste nám prostě přišli říct, kdo ty nálože odpálil. A buďte tak laskaví a nezamordujte nás ve spánku. Vřelé díky.

Sudyam zakašlala, aby zamaskovala smích, a Fayez se zazubil. V přední části síně Reeve pokývl a sestoupil z pódia. Koordinátorka vstala a zadívala se dozadu. Elvi se náhle hrozně začalo chtít na malou.

„Doktorko Okoye?“ oslovila ji koordinátorka. „Chtěla jste promluvit?“

Elvi přikývla a zvedla se na nohy. K pódiu to měla asi deset metrů, a ušla to s napjatými nervy. Teplo shromážděných těl ji najednou dusilo, ochromoval ji pach potu a prachu. Jazyk se jí lepil na patro a skoro se jí nevešel do úst, ale usmála se. Seděla před ní odhadem asi dvě stě lidí a všichni upírali zrak na ni. Srdce jí bušilo tak rychle, až si říkala, jestli je v místnosti dost vzduchu. Vzpomněla si, jak jí kdysi kdosi radil, ať si v davu najde přátelskou tvář a předstírá, že hovoří jen k ní. Ve čtvrté řadě vlevo seděla Lucia Mertonová s rukama v klíně. Elvi se na ni usmála, žena jí úsměv oplátila.

„Chtěla jsem jen krátce promluvit,“ začala Elvi, „o tom, jak můžeme zabránit zkřížené kontaminaci s prostředím. Protože jsme přišli o kupoli. O pevnou ochrannou kupoli.“

Lucia měla vážný výraz. Elvi se odvážila přelétnout pohledem obečenstvo, a vzápětí toho zalitovala.

„Součástí... ehm, součástí smlouvy RCE se Spojenými národy bylo, že tu provedeme komplexní studii prostředí. Octli jsme se teprve ve druhé biosféře, s jakou jsme se kdy setkali, a je tu tolik věcí, o nichž nic nevíme, takže čím lépe se nám podaří udržet ji neposkvřenou, tím lépe jí poro-

zumíme. Za ideálních podmínek bychom měli mít na povrchu zcela uzavřený systém. Neprodyšný jako loď. Přechodové a dekontaminační komory a...“

Uvědomovala si, že blábolí. Široce se usmála a doufala, že jí úsměv někdo oplátí. Nikdo nezareagoval. Polkla.

„Kdykoli se nadechneme, dostávají se nám do těla úplně neznámé mikroorganismy. Přestože máme odlišné proteomy, stále představujeme velké hroudy vody a minerálů. Dříve či později některý z domorodých druhů najde způsob, jak nás využít. A jde to i opačně. Kdykoli vyměšujeme, vypouštíme do zdejší přírody miliardy bakterií.“

„Takže nám teď budete říkat, jak máme kadt?“ ozval se mužský hlas.

Elvi pocítila, jak se jí po tváři a šíji rozlévá ruměnc. I Luciin výraz se stal chladným a odtažitým, pohled upírala do dálky.

„Jen jsem chtěla říct, že když budeme dělat všechno správně, budeme zachovávat chráněné, sterilní prostředí, nebudeme chodit k troskám nebo pěstovat naše rostliny pod širým nebem, protože –“

„Protože vy si myslíte, že jsme to dělali špatně,“ promluvil muž vedle Lucie. Byl mohutný, vlasy na spáncích i strniště na tvářích měl prosedivělé a jeho obličej působil trvale hněvivě. „Jenomže to nezáleží na vás.“

„Chápu, že tady máme co do činění se složitou situací.“ Elvi zhrubl hlas zoufalstvím. „Jenomže už stejně všichni žijeme v téhle obří Petriho misce, a já mám seznam pár malých obětí, které můžeme přinést a které z vědeckého hlediska –“

Muž vedle Lucie Mertonové zrudl, nahnul se dopředu s pěstmi na stehnech. Jeho oči na ní ulpěly jako pohled dravce.

„Já už s přinášením obětí vědě skončil,“ prohlásil a v jeho hlase zazněl podtón slibující násilí. Lucia mu chlácholivě položila ruku na zápěstí, ale mužovo pohrdání se přeneslo na další v místnosti. Vzduch byl najednou plný zvuků – těla se posuovala na sedadlech, ozýval se šepot jednotlivých rozhovorů. *Ten, kdo zabil Tryinga, je nejspíš tady v síni*, napadlo ji. A vzápětí jí prolétlo hlavou: *Co tady ksakru dělám?*

Carol Chiwewe vstala, tvářila se zkroušeně. Kvůli Elvi byla v rozpácích.

„Snad bychom se k tomu mohli vrátit jindy, doktorko Okoye,“ řekla. „Je pozdě a lidé jsou unavení, ne?“

„Ano,“ zamumlala Elvi. „Ano, samozřejmě.“

Tvář jí hořela zahanbením, když se vracela ke svému místu a pak kolem něj, ven na ulici, a sama kráčela tmavnoucí nocí ke své chatce. Pod botami jí křupal štěrk a hlína. Chladný vzduch byl cítit nadcházejícím

deštěm. Ve slabém svitu hvězd se musela pohybovat pomalu. Nebyla ještě ani v polovině cesty, když ji zastavil hlas.

„Omlouvám se za tátu.“

Elvi se otočila. Dívku rozeznávala jen jako tmavší kousek noční tmy. O něco hutnější stín. Pocítila vděčnost, že ji neoslovil mužský hlas.

„To nevadí,“ řekla. „Mám dojem, že se mi to moc nepovedlo.“

„Ne, byla to jeho vina.“ Dívka přistoupila blíž. „Jemu byste se stejně nezavděčila. Můj bratr zemřel, a táta od té doby už není ten člověk, kterým býval.“

„Ach,“ hlesla Elvi. „To je mi moc líto.“

Dívka přikývla, chvilku si s čímsi hrála, a pak se jí v dlani rozžalo bledě zelené světlo, o nic jasnější než svíčka, jež jí vrhlo na tvář stíny. Měla v sobě půvab mládí, ale Elvi si pomyslela, že až bude starší, dozraje do krásy své matky.

„Ty jsi dcera doktorky Mertonové,“ uhádla.

„Felcia,“ přikývla dívka.

„Ráda tě poznávám, Felcie,“ řekla Elvi.

„Můžu vás doprovodit domů. Jestli nemáte světlo.“

„Nemám,“ přisvědčila Elvi. „Měla jsem si nějaké vzít.“

„Všichni pořád něco zapomínáme.“ Dívka vyrazila a Elvi musela přidat do kroku, aby ji dohonila. Asi tucet metrů ušly mlčky. Elvi vycítila, že dívka se chystá něco říct. Buď to bude nějaké přiznání, nebo hrozba. Něco nebezpečného. Elvi zadoufala, že je to jen její paranoia, ale byla si jistá, že není.

Když dívka nakonec promluvila, měla hlas napjatý úzkostí a touhou, a její slova byla to poslední, co by Elvi očekávala.

„Jaké to je, studovat na opravdové univerzitě?“

Kapitola sedmá: Holden

Chtělo by to fanfáry, pomyslel si Holden.

Průchod prstencem do cizí hvězdné soustavy, přes půl galaxie od Země, to by měl být dramatický okamžik. Trumpety nebo hlasité vyzvánění alarmů, napjaté tváře s pohledy upřenými na vyhlídkové obrazovky. K ničemu takovému nedošlo. Nepocítili sebemenší fyzickou známku, že *Rosinante* byla vržena prostorem padesát tisíc světelných let daleko. Pouze strašidelnou čern hlavního uzlu vystřídala neznámá hvězdná obloha cizí sluneční soustavy. Přesun proběhl tak všedně a obyčejně, až to kdovíproč působilo ještě podivněji. Brána v červí díře by správně měla vypadat jako mohutný kroužící vír světla a energie, ne jako prstenc z čehosi podobného kovu s jinými hvězdami na druhé straně.

Potlačil nutkání stisknout aspoň tlačítko všeobecného poplachu, jen aby dodal té chvíli špetku napětí.

Nové slunce se jevilo jako nezřetelná tečka žlutobílého světla, nepříliš odlišná od Solu, když se na něj hledí od Prstence umístěného vně oběžné dráhy Uranu. Mělo pět skalnatých vnitřních planet, jednoho plynného obra a větší množství trpasličích planet na orbitách ještě vzdálenějších než Prstenc. Čtvrtá vnitřní planeta, posazená přímo doprostřed Goldilockovy zóny, byl Ilus. Nová Země. Číslo čtyři Beringova přehledu. Pro RCE licence číslo 24771912-F23. Nazvěte si ji, jak je vám libo.

Všechna ta jména byla příliš prostá na to, čím planeta ve skutečnosti byla. První domov lidstva u cizí hvězdy. Lidé neustále nacházeli způsob, jak učinit z ohromujících událostí uplynulých pár let běžnou věc. Uplyne několik desetiletí, všechny planety budou prozkoumány a kolonizovány, a hlavní uzel se svými prstenci-branami se stane jednoduše dálnicí. Nikdo už o tom nebude přemýšlet.

„No tohle,“ hlesla Naomi a s očima široce rozevřenýma úžasem hleděla na cizí hvězdu. Holden k ní pocítil nával něhy.

„Těší mě, že nejsem sám, koho to vzalo,“ řekl a otevřel kanál do kokpitu.

„Jo,“ ohlásil se Alex.

„Jak rychle nás tam dopravíš?“

„Hodně rychle, když vám nebude vadit trocha nepohodlí.“
 „Tak na to šlápní, ať už máme pod nohama zem,“ zazubil se Holden.
 „Plnou rychlostí tam budeme za nějakých třiasedmdesát dní.“
 „Sedmdesát tři dní,“ opakoval Holden.
 „No, sedmdesát dva celých osm desetin.“
 „Vesmír,“ řekl Holden a jeho úsměv se změnil v povzdechnutí, „je zatraceně velký.“

Po pěti hodinách letu začaly přicházet zprávy. Holden požádal Alexe, aby zpomalil na třetinu gé kvůli obědu, a přehrál první nahrávku v jídelně, zatímco pomáhal Amosovi s těstovinami.

Z obrazovky na něj hleděl starší muž s hnědou pletí a šedivými vlasy. Měl jemné rysy a velkou lebku člověka z Pásu a náznak cererského přízvuku.

„Kapitáne Holdene,“ spustil ihned na začátku nahrávky. „Fred Johnson nám dal vědět, že letíte, a já vám chci poděkovat za pomoc. Jmenuji se Kasim Andrada a jsem kapitánem nezávislé nákladní lodi *Barbapiccola*. Dovolte, abych vás seznámil s aktuální situací.“

„Tohle by mělo chutnat dobře,“ zabručel Amos a vyklopil kouřící špagety do cedníku. Holden mu podal kastrol s červenou omáčkou, kterou dosud míchal, a naklonil se přes pult, aby si poslechl zbytek zprávy.

„Asi před čtyřmi měsíci se kolonistům konečně podařilo zahájit provoz v dolech. Za tu dobu jsme vytěžili několik set tun surové rudy. Podle její čistoty odhadujeme, že z ní po rafinaci bude téměř tucet tun lithia. To postačí na nákup vybavení, půdy a semen, léků, zkrátka všeho, co tato kolonie potřebuje, aby se udržela.“

Do jídelny vešla Naomi a v chůzi cosi zuřivě fukala do terminálu. „To voní hezky, já –“ Zarazila se, když zahlédla video, a sedla si, aby se přídala k divákům.

„Z *Edvarda Israele*,“ pokračoval kapitán Andrada, „nám oznámili, že nám nedovolí opustit oběžnou dráhu, dokud neskončí arbitrážní řízení. RCE je údajně vlastníkem všeho lithia, dokud někdo nerozhodne jinak. Naší prioritou je přimět *Israel* k uvolnění blokády a dopravit rudu do rafinérii na Palladě, kde už na ni čekají kupci.“

„Ach,“ hlesl Amos, vyklopil těstoviny s omáčkou do velké mísy a postavil ji na stůl. „Je *tohle* naše priorita?“

Holden se otočil od obrazovky. „Dostali jsme to příkazem, ne?“

„Je z SVP,“ poznamenala Naomi. „Myslí si, že jsi tady jako Fredův mluvčí.“

„Z toho chlapa budu mít pokažené zažívání.“ Holden zastavil přehrávání. „Zbytek těch pitomostí si poslechnu až po jídle.“

Příští den na něj čekalo ve frontě pět dalších zpráv. Kapitán *Edwarda Israele*, starší Pozemšťan jménem Marwick s ohnivě rudými vlasy a britským přízvukem, požadoval, aby Holden podpořil nároky RCE vyřazením motorů *Barbapiccoly*, pokud by se loď pokusila opustit soustavu. Fred poslal povzbuzení a připomínku, že Avasarala chrlí pohružky ohledně důsledků zpackané mise. Tři různé zpravodajské stanice žádaly o interview, včetně osobní prosby Moniky Stuartové o rozhovor naživo, až se vrátí.

Miller mu vysílání sledoval přes rameno, dokud nevstoupila do kajuty Naomi. Pak se detektiv rozplynul ve spršce modrých jiskřiček.

„Myslím, že tě má Monica ráda,“ prohlásila Naomi se širokým úsměvem a skočila na dvoumístné protinárazové lehátko, které používali jako postel. „Za dvanáct minut zahájí Alex zrychlování a já chci umřít.“

„Monica by flirtovala i s krokodýlem, kdyby jí to zajistilo zajímavý rozhovor. A pověz Alexovi, ať nám nechá ještě půl hodiny, abych mohl odeslat pár odpovědí. A ty vydrž, než si vezmu pistoli.“

Naomi se zvedla a zasténala. „Já seženu kafe, než najdeš náboje.“

„Nechod pryč.“ Chytil ji za ruku. „Nechci ty odpovědi nahrávat s Millerem za zadkem.“

„Je jenom ve tvé hlavě,“ prohlásila, ale posadila se. „Na záznamech ho nebude vidět.“

„Myslíš, že tím je to snazší? Vážně?“

Naomi přelezla po posteli blíž a přitulila se k němu, položila mu hlavu na prsa. Zatahal ji za pramen vlasů. Dlouze, spokojeně vzdychla.

„Mám ráda dlouhé lety, když se nemusíme hnát ozlomkrk jako šílenčí,“ řekla. „Když není co na práci a můžeme si čist, poslouchat hudbu a trávit dny v posteli. Je to otrava, že jsi tak slavný.“

„Jenomže díky tomu jsme teď docela bohatí.“

„Můžeme prodat loď a dělat zase pro Čiročistou. Cesty s ledem od Saturnu...“

Holden zůstal potichu a hrál si s jejími vlasy. Nešlo o vážně míněný návrh. Oba věděli, že už není návratu, že už nemohou být lidmi, jimiž byli dřív. On jako zástupce kapitána a ona jako hlavní technik na tahači

s ledem, na kterém nikomu ve vesmíru nezáleží, leda by se zpozdlil s doučinkou. Anonymními lidmi, kteří žijí anonymní životy. Bude vůbec ještě někdo potřebovat Čiročistou, když tu je k dispozici tisíc nových světů s vodou a vzduchem?

„Zvládneš to tam dole beze mě?“ zeptala se Naomi.

Kolonisté původem z Ganymedu strávili na *Barbapiccole* celé měsíce přípravou na přistání na Ilusu. Cpali se hormony pro zpevnění kostí a růst svalů, trénovali práci pod celým gé, dokud jejich těla nebyla schopna snést gravitaci planety, o něco vyšší než na Zemi. Naomi neměla čas ani chuť tak radikálně zasahovat do vlastní fyziologie kvůli jedinému úkolu. Holden na to namítal, že by s ním pak mohla navštívit Zemi. Ona na to odpověděla, že tam nikdy nepůjde, za žádných okolností. Nechali to být, ale pořád to bylo mezi nimi bolavé místo.

„Ne, nezvládnou.“ Rozhodl se nevracet ke starému sporu. „Ale budu muset.“

„Amos na tebe dohlédne.“

„No skvěle,“ pravil Holden. „Přistanu uprostřed nejnapjatější situace ve dvou solárních soustavách, a místo nejbystřejší osoby, jakou znám, si vezmu s sebou chlapa, který se připlete do každé hospodské pranice.“

„To se může hodit,“ podotkla a prsty se dotýkala jizev, které za posledních pár let nasbíral. Zastavila se u tmavého místa na jeho břicho. „Bereš pořád ty léky proti rakovině?“

„Každý den.“ *Po zbytek života*, nedodal.

„Ať se ti na to jejich doktor podívá, až přistanete.“

„Dobře.“

„Zneužívají tě,“ řekla, jako by se o tom bavili celou dobu.

„Já vím.“

„Dobře vědí, že to tam nutně musí špatně dopadnout. Nedá se to vyřešit, aniž by se někdo naštvál a někomu se neukřivdilo. Proto tam posílají tebe. Jsi vhodný obětní beránek. Najali tě, protože nikdy nic neskrýváš, ale právě kvůli tomu tě můžou snadno obvinít z nevyhnutelného neúspěchu rozhovorů.“

„Kdybych si myslel, že je nezdar nevyhnutelný, tak bych tu práci nezval,“ namítl Holden. „A vím, proč mě na to najali. Určitě ne proto, že bych měl nejlepší kvalifikaci. Jenomže já nejsem zase takový idiot, jak si oni myslí. Naučil jsem se pár nových triků.“

Naomi natáhla ruku a vytrhla mu vlas ze spánku. Než stačil říct „au“, přidržela mu ho před očima. Měl šedivou barvu vlhkého popela.

„Starý pes,“ řekla.

Let k Ilusu byl vyčerpávající více způsoby než jen dlouhými obdobími při vysokém gé. Kdykoli *Rosinante* zvolnila a přetížení kleslo na snesitelnou míru kvůli jídlu a údržbě, čekaly na Holdena tucty zpráv, které musel zhlédnout a reagovat na ně. Kapitán *Edvarda Israele* opakoval svůj požadavek, aby Holden začal vyhrožovat kapitánovi *Barbapiccoly*, stále důrazněji. Kolonisté a jejich krajané z Pásu na oběžné dráze stále důrazněji požadovali, aby byla zrušena blokáda *Barbapiccoly*. Obě strany se navzájem obviňovaly z eskalace konfliktu, ačkoli podle Holdenova názoru skutečnost, že dosud prolili krev pouze kolonisté, snižovala hodnotu jejich nároků.

Na druhou stranu jejich argument, že jedině prodej vytěžené lithiové rudy může kolonii zaručit životaschopnost a že blokáda exportu je fakticky vyhladoví, byl velmi přesvědčivý. RCE ovšem trvala na svém a prohlašovala, že vzhledem ke smlouvě se Spojenými národy těžební právo a náklad lithia na orbitě patří jejich společnosti.

„Tisíc nových světů k prozkoumání, a my se stále pereme o zdroje,“ pronesl Holden nahlas víceméně sám k sobě po jednom obzvlášť dlouhém a rozhněvaném vzkazu od právního poradce RCE na *Israelovi*.

Alex, který se rozvaloval opodál u operační stanice, mu i tak odpověděl: „No, řekl bych, že lithium je něco jako nemovitý majetek. Nikdo ho už víc neudělá.“

„Slyšels tu část o tisíci nových světů, jo?“

„Možná některé z nich mají lithium, ale třeba taky ne. A tenhle ho prokazatelně má. Lidé si myslívali, že se vyplatí bojovat kvůli zlatu, a přitom to svinstvo vytváří každá supernova, což znamená, že se vyskytuje prakticky na každé planetě kolem hvězdy třídy G2. Lithium ovšem hvězdy spalují stejně rychle, jako ho vytvářejí. Veškerá dostupná ruda tudíž vznikla při velkém třesku, a ten nejspíš nebudeme opakovat. Tak, tohle znamená, že je fakt vzácné, kamaráde.“

Holden vzdychl a nastavil si proud vzduchu z ventilace na obličej. Z chladného proudu recyklátoru ho zabrněla hlava. Na lodi nebylo horko. Jeho pot pocházel ze stresu.

„Jsme neskutečně krátkozrací.“

„Jako ty a já?“ Alex ještě víc protáhl svůj táhlý přízvuk, aby to vyznělo jako vtip.

„Otevřela se před námi další nesmírná hranice. Dostali jsme příležitost vytvořit novou společnost, s nevýslovným bohatstvím za každou

branou. Jenže na *tomhle* světě našli poklad, a tak místo toho, co bychom se zatraceně rozléti po celé galaxii, začneme se prát o první drobky, které se objeví.“

Alex přikývl, neřekl však nic.

„Mám pocit, že bych tam už teď měl být,“ pokračoval Holden po chvilce. „Obávám se, že než přistaneme, všichni se totálně zaseknou na svých stanoviscích, a my už jim nedokážeme pomoci.“

„Uf,“ udělal Alex, načež se zasmál. „Ty myslíš, že tam jdeme na pomoc?“

„Myslím, že ano. Jdu do strojovny, kdyby mě někdo hledal.“

„Hodina do zrychlení,“ oznámil Alex jeho žádám.

Holden kopnutím uvolnil poklop, ten se zasyčením otevřel průlez. Slezl po žebříku dolů, minul obytnou palubu a zamířil do dílny, kde Amos rozebíral na jednom z pracovních stolů něco na pohled hodně složitěho. Holden mu pokývl a dalším kopnutím si otevřel poslední průlez do reaktorové místnosti. Amos po něm střelil tázavým pohledem, ale Holden jen potřásl hlavou a mechanik se s pokrčením ramen vrátil ke své práci.

Když se nad ním poklop znovu uzavřel, reaktorový prostor zaplavilo modré světlo. Holden sklouzl po žebříku na palubu a opřel se zády o stěnu.

„Nazdar,“ řekl Miller a vynořil se z reaktoru, který vévodil celému prostoru, jako by stál na druhé straně a jen čekal, až Holden dorazí.

„Musíme si promluvit,“ opáčil Holden.

„To je moje replika.“ Detektiv mu věnoval smutný úsměv baseta.

„Děláme to, co sis přál. Prošli jsme prstencem do jedné z cizích soustav. Předpokládám, že mě můžeš vzít na planetu a provést mě tam.“

Miller kývl, ale nepromluvil.

Kolik z toho, co mu řeknu, už ví předem? Jak moc dokáže předvídat z modelu mého mozku, který si vytvořil? Holden usoudil, že takové myšlenky představují přímou cestu k šílenství.

„Potřebuju znát dvě věci,“ řekl nahlas. „Jinak tenhle výlet právě teď skončil.“

„Dobře.“ Miller zvedl ruce dlaněmi nahoru, gesto Pásu, nahrazující pokrčení ramen.

„Zaprvé, jak mě můžeš takhle sledovat? Poprvé ses objevil na téhle lodi po Ganymedu, a od té doby mě pořád doprovázíš. Jsem nějak nakažen? To je ten způsob, jak můžeš zůstat se mnou? Prošel jsem dvěma branami, aniž bych tě setřásl, takže jsi buďto v mé hlavě, nebo jsi fenomen celé téhle galaxie. Co z toho platí?“

„Nojo...“ Miller si sundal klobouk a podrbal se v krátkých vlasech. „Obojí je špatně. První odpověď zní, že tu žiju. Během Ganymedského incidentu, což je mimochodem pěkně pitomý název, založila protomolekula v této lodi lokální uzel.“

„Počkej. Na *Rosi* je kus protomolekuly?“ Holden se snažil ubránit přívalu paniky. Kdyby mu Miller chtěl ublížit a měl k tomu prostředky, už by to přece dávno udělal.

„Jo,“ odvětil Miller, jako by o nic nešlo. „Měls tu návštěvu, vzpomínáš?“

„Chceš říct, že sem vniklo to napůl lidské monstrum,“ přisvědčil Holden, „které mě s Amosem skoro zabilo. A které jsme nechali vypařit ve zplodinách za lodí.“

„Jo, to je ono. Popravdě, tenhle tvor nepostupoval podle žádného konkrétního programu. Ale zbývalo mu dost z původních instrukcí, takže umístil do lodi trochu materiálu. Ne mnoho, a nejde o nic, co bys nazval živou kulturou. Právě tak akorát to stačí na udržení spojení mezi stanicí Prstence s její výpočetní silou a tvou lodí.“

„Tys mi infikoval *Rosi*?“ vyhrkl Holden a v jeho nitru se v tu chvíli svářily strach a vztek.

„Já bych ten výraz asi nepoužil, ale budiž. Když chceš. Umožňuje mi to sledovat tě.“ Miller se zachmuřil. „Co byla ta druhá věc?“

„Nevím, jestli jsem před *tamtím* v bezpečí,“ řekl Holden.

„Jsi v bezpečí. Potřebujeme tě.“

„A kdyby ne?“

„Potom není v bezpečí nikdo.“ V Millerových strašidelně modrých očích se zablesklo. „Přestaň se tím trápit. Co je ta druhá věc?“

Holden si sedl na palubu. Nechtělo se mu vyptávat, jestli je Miller v jeho hlavě, protože ho děsila odpověď. Že je infikován. Skutečnost, že to není on, ale jeho loď, mu přinesla současně úlevu i nový zdroj obav.

„Co najdeme dole na Ilusu? Co tam hledáš?“

„To samé jako vždycky. Kdo to spáchal,“ odvětil Miller. „Koneckonců něco vyhladilo civilizaci, která tohle všechno stvořila.“

„A jak poznáme, že jsme to našli?“

„Ach,“ řekl Miller a jeho úsměv se pozvolna vytrácel. Naklonil se k Holdenovi, pach octa a mědi naplnil vzduch nebo jen jeho smysly. „Poznáme.“

Kapitola osmá: Elvi

Písečné bouře obvykle začínaly pozdě odpoledne a trvaly ještě krátce po západu slunce. Nejprve se jakoby změkčil západní obzor. Potom malé ekvivalenty rostlin na pláni za její chatou složily své fotosyntetické plošky do těsných záhybů podobných maličkým zeleným ústům, která právě ochutnala citrón, a o dvacet minut později zmizelo město, trosky i obloha ve vlně suchého písku.

Elvi seděla u svého stolu, Felcia v nohách postele a Fayež zády k čelní pelesti.

Felcia se stala pravidelnou návštěvnicí, nejčastěji si povídala s Elvi nebo Fayežem nebo Sudyam. Elvi ji u sebe měla ráda. Propast mezi městem a týmy RCE se díky tomu zdála... ne snad méně skutečná, ale aspoň méně děsivá. Propustná.

Dnes to ovšem vnímala odlišně. Felcia byla jakoby svázaná, ještě víc než obvykle. Snad to způsobila blížící se loď mediátora SN. A možná to bylo počasím.

„Takže naše solární soustava má jen jeden strom života,“ řekla Elvi a zagestikulovala rukama ve vzduchu, jako by ho chtěla vykouzlit. „Jednou započal, a vše, co jsme kdy našli, sdílí stejný původ. Ale nevíme proč.“

„Proč máme společný původ?“ přeptala se Felcia.

„Proč k tomu nedošlo dvakrát?“ řekla Elvi. „Jen jeden druh Schrödingerova krystalu. Jedna kodónová mapa. Proč? Jestliže tu existovaly stavební prvky pro aminokyseliny, možnosti, aby se formovaly, spojovaly a reagovaly spolu, proč nezačal jeden plán v jednom přílivovém jezírku a další v jiném, někde jinde, a pak ještě jinde a tak dál? Proč život vznikl pouze jedenkrát?“

„A jak zní odpověď?“ zeptala se Felcia.

Elvi zvolna spustila ruce. Obzvlášť silný poryv větru vrhl na stěnu chatky spršku tvrdého šterku. „Která odpověď?“

„Proč k tomu došlo jen jednou?“

„Aha. To já nevím. Je to záhada.“

„Ze stejného důvodu, proč existuje jen jediný hominid, který používá nástroje. Ti, kdo stále přežívají, vyhubili konkurenci,“ pravil Fayež.

„To je spekulace,“ namítl Elvi. „Nic mezi fosilními nálezy nenaznačuje, že na Zemi došlo k více než jednomu počátku života. Nemůžeme si jen tak vymýšlet, i když to třeba zní hezky.“

„Elvi má záhady v oblíbě,“ poznamenal Favez a mrkl na Felcii. „Však to také s námi, koho děsí naše vlastní nevědomost, má těžké.“

„No, nemůžeš všechno vědět.“ Elvi se pokusila o vtip, aby zakryla nádech rozpaků.

„Bůh ví, že ne. Obzvlášť na téhle planetě,“ řekl Favez. „Nebyl důvod posílat sem geologa.“

„Jsem si jistá, že si vedeš dobře,“ ujistila ho Elvi.

„Já? Jistě, skvěle. Je to vina té planety. Nemá žádnou geologii. Všechno je tady uměle udělané.“

„Jak to myslíš?“ podivila se Felcia.

Favez rozpráhl ruce, jako by jí dával darem celý svět. „Geologie se zabývá studiem přírodních systémů. Tady není nic přírodního. Celá tahle planeta byla uměle vyrobena. Ta lithiová ruda, kterou vaši lidé dolují... Neexistují přírodní procesy, které by ji vytvořily tak čistou, jak ji taháte ze země. To se prostě neděje. Takže zjevně to, co vytvořilo brány, tady muselo mít nějaké zařízení, které soustředilo lithium na jedno místo.“

„To je ovšem úžasné,“ poznamenala Elvi.

„Může ti to tak připadat, pokud jsi stoupencem úprav ve velkém. Což já nejsem. A jižní pláně? Víte, jak moc se tam terén liší? Vůbec ne. Podloží je doslova hladké jako skleněná tabule. Zhruba padesát kiláků jižně odtud pracovala jakási tektonická Zamboniho rolba, o níž nedokážu říct vůbec nic. A ty soustavy tunelů? Jo, jde o jakýsi starý planetární dopravní systém. A teď přijdu já –“

„Potřebuju doporučující dopis,“ vyhrkla Felcia, sklopila pohled k vlastním rukám a zčervenala. Elvi a Favez si vyměnili pohledy. Vítř kvílel a mumlal.

„Kvůli čemu?“ zeptala se mírně Elvi.

„Chci se přihlásit na univerzitu,“ odpověděla dívka. Začala mluvit rychle, jako by z ní slova vycházela pod tlakem, pak zpomalila, až nakonec umlkla. „Matka si myslí, že bych se tam pravděpodobně dostala. Domlouvala jsem se s Hadrianovým institutem na Měsíci, a matka mi zařídí, aby mě vzali na Palladu, až *Barbapiccola* naloží rudu, a pak se odtud musím dostat sama, jenom k žádosti musím přiložit doporučující dopis a já nemůžu požádat nikoho ve městě, protože jsme to neřekly tátovi a...“

„Aha,“ řekla Elvi. „No. Já nevím. Totiž, nikdy jsem neviděla žádnou tvoji akademickou práci...“

„Vážně?“ odfrkl si Favez. „Elvi, jde o doporučení. Nejsi pod přísahou. Dej tomu dítěti příležitost.“

„No, já si jen říkala, že by bylo lepší, kdybych mluvila o něčem, co opravdu znám.“

„Když jsem se hlásila na nižší univerzitu, napsala jsem si doporučení sama. Dvě z nich byla od lidí, které jsem si vymyslela. Nikdo to nekontroluje.“

Elvi poklesla čelist. „Opravdu?“

„Jsi úžasná žena, Elvi, ale já nechápu, jak jsi mohla přežít v divočině.“ Favez se otočil k Felcii. „Jestli ti to nenapíše ona, tak já jo. Zítř ráno to budeš mít, ano?“

„Nevím, jak se vám odvděčím,“ hlesla Felcia, ale už se zdála trochu klidnější.

Favez její poznámku odmávl rukou. „Postačí tvá nehynoucí vděčnost. Jaký obor se chystáš studovat?“

Následující hodinu Felcia vykládala o matčině medicínské kariéře, o imunitní poruše svého zemřelého bratra a regulaci intracelulární signalizace. Elvi začínala chápat, že dívku bezděčně považovala za mladší, než ve skutečnosti je. Měla vytáhlou, štíhlou postavu a poměrně velkou hlavu člověka z Pásu, a Elvi si to v mysli nějak spojila s mládím. Přitom by Felcia dokonale zapadla do společenských prostor nižší univerzity. Světlo přešlo od běžové do tmavě hnědé, potom do tmavého okru a nakonec nastala tma. Vítr se utišil. Když Elvi otevřela dveře, chodníček byl zavátý dvěma centimetry jemného prachu a na nebi se třeptily hvězdy. Vzduch byl cítit po čerstvě zorané půdě. Nějaký ekvivalent aktinomycet, pomyslela si Elvi. Možná jsou přenášeny větrem. Nebo jde o něco jiného, něco podivnějšího.

Felcia zamířila zpátky k městečku, Favez do vlastní chaty. Pokud jí bylo známo, Favez patřil ke dvěma či třem lidem ve vědeckých týmech, kteří ještě spali sami. Zatím poslední pár tvořili Sudyam a Tolerson. Laberge a Maravalis právě ukončili vztah, který navázali cestou, a oba už si našli náhradu.

Sex nebyl ve vědeckých týmech ničím neobvyklým. Snad to bylo neprofesionální, jenomže zdroj potenciálních partnerů byl – obzvlášť při expedicích, jež trvaly léta, jako právě tato – velmi omezený a současně vysoce cenný. Lidé zůstávali lidmi. Pokud ostatním vůbec záviděla, nebylo to kvůli žádnému konkrétnímu vztahu, ale pouze kvůli důvěrnosti